ସାରସ୍ୱତ

ତେତ୍‌ବତି

ବସନ୍ତକୁମାର ପଟ୍ଟନାୟକ

—ପ୍ରକାଶକ—
ସାରସ୍ୱତ ଭଣ୍ଡାର
ବାଲୁବଜାର କଟକ—୨

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ—୧୯୫୭
ମୂଲ୍ୟ—ଏକଟଙ୍କା
ବା
ଶହେ ନୂଆ ପଇସା

—ମୁଦ୍ରାକର—
ଶ୍ରୀ ନିମାଇଁଚରଣ ଦାସ
ଦି, ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ଏଣ୍ଡ ପବ୍‌ଲିଶିଂ କୋ:
କଟକ—୨

—ହ୍ୟାଲୋ, ଆପଣ କିଏ କଥା କହୁଛନ୍ତି ? ନାୟିକଣ୍ଠ ।

—ମୁଁ । ପୁରୁଷ କଣ୍ଠର ଉତ୍ତର ।

—ମୁଁ ତ ବୁଝିଲି । କିନ୍ତୁ ସେ ମୁଁ ଟି କିଏ ?

—ମୁଁ କିଏ ତା କହିଲେ ତୁମେ ବୁଝିବନି । କି ଚିହ୍ନିବନି ।

—ତା'ର ମାନେ ?

—ମାନେ, ଯଦି ଓ ମୋର ପରିଚୟ ତୁମକୁ ଜଣାନାହିଁ ତଥାପି ତୁମର ଜୀବନରେ ମୋର ପ୍ରୟୋଜନ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ।

ତା ହୁଏତ ବୁଝିଲି । କିନ୍ତୁ ମୋର ନାଁ ଓ ପରିଚୟ ଆପଣ କେଉଁଠୁ ପାଇଲେ ?

—ତୁମର ନାଁ ଯେ ସୀମା ଏ କଥା ହୁଏତ ତୁମେ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବନି ? ତୁମକୁ ମୁଁ ଏତିକି କହି ରଖୁଛି ସୀମା ଯଦି ଦୁନିଆ

ଆଗରେ ସମ୍ମାନିତ ଭାବେ ମୁଁ ଶ୍ରୁତ୍ତୈକ ବର୍ଣ୍ଣିବାକୁ ଚାହେଁ ତା ହେଲେ ମୋର ସାହାଯ୍ୟ ତୁମକୁ ନେବାକୁ ହେବ ।

—ତା ପୂର୍ବରୁ କେତୋଟି କଥା ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ ?

—ବେଶ୍ । ପଚ୍ଛରି ପାର ।

—ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି କି ମୁଁ କେଉଁ ପ୍ରକୃତିର ଝିଅ ?

—ଜାଣେ, ତୁମେ ସ୍ୱାଧୀନ ଚେତା ଏବଂ ବଡ଼ ଏକଜିଦିଆ ଝିଅ ତଥାପି ମୋର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି କଥା ତୁମକୁ ମନୋଯୋଗ ଦେଇ ଶୁଣିବାକୁ ହେବ । ମୋ ର କେତୋଟି କଥା ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ତୁମେ କୌତୁହଳୀ ହୋଇ ଉଠିବ ।

—ତେବେ କେଉଁ ସାହସରେ ଆପଣ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଏପରି ଠିଆ ଠିଆ ଆପଣଙ୍କର ଅର୍ଥହୀନ ବଡ଼ ବଡ଼ କଥା ଶୁଣିଯିବି ?

—ବିଶ୍ୱାସ କରେ, କାରଣ ମୋର କଥା ଅର୍ଥହୀନ ନୁହେଁ ।

—ବେଶ୍, କୁହନ୍ତୁ, ଆପଣଙ୍କ କଥା ଶୁଣାଯାଉ । ଆଉ ଯା' ହେଉନା କାହିଁକି ଆପଣଙ୍କ କଣ୍ଠସ୍ୱରଟା ବେଶ୍ ସୁନ୍ଦର । ତା ଛଡ଼ା ଆପଣ ଯେ ହୁଅନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି ଆପଣଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଅବଶ୍ୟ ମନ୍ଦ ଲାଗେନା ।

—ତେବେ ଶୁଣ । ତୁମେ ଏ କଥା ନ ଜାଣିଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଜାଣେ, ଆଜିଠାରୁ ଅଠର ବର୍ଷ ଆଗେ ପୌଷମାସର ହାଡ଼ଭଙ୍ଗା

ଗୋଟିଏ ଶୀତରାତ୍ରରେ ତୁମର ମା, ସ୍ୱାମୀ ପରିତ୍ୟକ୍ତ; ନିଃସ୍ୱ-ଅବସ୍ଥାରେ ରାଜପଥରେ ଆସି ଠିଆ ହୁଅନ୍ତି । ତୁମେ ସେତେବେଳେ ଗର୍ଭରେ । ତାପରେ—

—ବାଃ, ବେଶ୍ ଅଦ୍ଭୁତ କଥା ସବୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତ ?

—ଅଦ୍ଭୁତ ନୁହେଁ ସୀମା ! ଏହାଠାରୁ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ସତ୍ୟ ବୋଧହୁଏ ତୁମ ଜୀବନରେ କିଛି ନାହିଁ ।

—କହିଯାନ୍ତୁ ।

—ତା'ପରେ ମା' ତୁମର ବାଧହୋଇ ଆଶ୍ରୟ ଗ୍ରହଣକରନ୍ତି ତୁମର ନାରୀ ସଦନରେ । ଏଠାରେ କେତେ ମାସ ରହିବାର ପରେ ତୁମେ ଭୂମିଷ୍ଠ ହୁଅ । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱାମୀ ପରିତ୍ୟକ୍ତା ରମଣୀର ଜୀବନରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ନାରୀର ଦୁର୍ବହ ଭାର ବହନକରିବା କେତେ କଷ୍ଟକର ତା ତୁମେ ଅନୁମାନ କରି ପାରୁଥିବ ନିଶ୍ଚୟ । ଏଥର କୁହ ତ, ମୋର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି କଥା ଜାଣିବାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ କୌତୁହଳୀ ହୋଇ ଉଠୁଛ କି ନା !

ସୀମା ନିରୁତ୍ତର ।

—ଅଗତ୍ୟା ତୁମର ମା ଏଇ ନାରୀ ସଦନରେ ଛାଡ଼ି ଦେଶ ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି । ଆଉ ନାରୀ ସଦନରେ ଯେ ତୁମେ ମଣିଷ ହୋଇଛ ତା ତୁମେ ଜାଣ ।

—କିନ୍ତୁ ଆପଣ କିଏ ?

—ତେତ୍ରବନ୍ତ—

—ମୁଁ କିଏ, ତା ବର୍ତ୍ତମାନ କହିବାକୁ ଚାହେଁନା । ଆଗେ ମୋର ପରବର୍ତ୍ତୀ କଥା ସବୁ ଶୁଣ । ତୁମେ ବୋଧହୁଏ ଜାଣନା ତୁମର ସେ ହତଭାଗିନୀ ମା ବର୍ତ୍ତମାନ କେଉଁଠି ?

—ନା ।

—ତୁମେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣନା ତୁମର ବାପା କିଏ ଏବଂ କେଉଁଠି ସେ !

—ନା, ନା । ଆପଣଙ୍କର ଏ ଅପ୍ରୀତିକର ଆଲୋଚନା ବନ୍ଦ କରନ୍ତୁ ।

—ତା ହୁଏନା ସୀମା । ମୋତେ ଏ ସବୁ କହିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ତା ପରେ ତୁମେ କ'ଣ ମନେକର ତୁମର ଜୀବନର ଯାହା କିଛି ଅତୀତ ଅଛି ସବୁ ପୋଛିଦେଇ ତୁମେ ନିର୍ଶ୍ଚିନ୍ତ ମନରେ ଆଗେଇ ଯାଇ ପାରିବ ?

—ତା ହୁଏତ ପାରିବି । କିନ୍ତୁ ଅତୀତ ଯଦି ମୋତେ ପଛକୁ ଟାଣିଧରି ମୋର ଜୀବନକୁ କରି ଉଠେ କଣ୍ଟକାକୀର୍ଣ୍ଣ, ତେବେ ମୁଁ କ'ଣ କରିବି କହି ପାରିବେ ?

—ମନେ ମନେ ଏଇ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଗ୍ରହଣକର ଯେ, କିଛି ଠିକ୍ ନ କରି ଆକସ୍ମିକ ଭାବେ କିଛି କରିବନି ଏବଂ ତୁମର ସୁନ୍ଦର ଜୀବନକୁ ଯିଏ ବିପାକ୍ତ କରୁଛି, ଫୁଲ ପରି ପବିତ୍ର ତୁମର ମନକୁ ଜୋରକରି ପଙ୍କ ମଧ୍ୟକୁ ଠେଲି ଦେବାକୁ ଯିଏ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉପଯୁକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅବଲମ୍ବନ କରିବ ।

—ତେଉଁବନ୍ଧ—

—ବେଶ୍ ମୁଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛି । ସତରେ, ମୁଁ ଚାହେଁ ନିଜକୁ ଜାଣିବାକୁ, ନିଜକୁ ଚିହ୍ନିବାକୁ । ଚାହେଁ ନିଜର ଜୀବନକୁ ନୂତନ ରଙ୍ଗରସରେ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ। କିନ୍ତୁ କୌଣସି ମତେ ମୁଁ ପାରୁନି । ମୋର ନିଜ ଜୀବନକୁ ଘେରି ଯେଉଁ ରହସ୍ୟ ଜାଲର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ମୁଁ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ତା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭେଦ କରି ପାରିନି ।

—ବୁଝିଛି । କିନ୍ତୁ ସତରେ ଯଦି ତୁମେ ଏଇଆ ଚାହଁ ତା ହେଲେ ତୁମକୁ ମୋ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ସବୁ-କିଛିର ସତ୍ୟକଥା ତୁମ ଆଗରେ ଫୁଟାଇବାକୁ ଚାହେଁ । ତୁମେ ତୁମର ଜୀବନକୁ ଚିହ୍ନିପାରି । ଜୀବନର ସାମନା ସାମନି ଠିଆ ହୋଇପାରି । ବେଶ୍ ।

—ସେଇଥି ପାଇଁ ତୁମକୁ କହୁଛି, ତୁମେ ଯଦି ମୋ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା କରିବାକୁ ଚାହଁ, ତେବେ ଆସନ୍ତାକାଲି ସନ୍ଧ୍ୟା ସାଢ଼େ ଛଅଟାରେ ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ଦେଖାକର ।

—କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କୁ ତ ଚିହ୍ନିନି ?

—ମୋର ପୋଷାକ ଦେଖି ତୁମେ ଚିହ୍ନିବ । ମୋର ଧଳା ପ୍ୟାଣ୍ଟ ସଂଗଙ୍କୁ କଳା ରଙ୍ଗର କୋଟ ଓ ମଫଲର୍ ଥିବ ଗଳାରେ । ନିଶ୍ଚୟ, ତୁମକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବାକୁ କଷ୍ଟ ହେବନି ।

—ନା । ହେବନି । ଏଥର ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖିଲାକ୍ଷଣି ଚିହ୍ନି ପାରିବ ।

—ବେଶ୍ । ତା ହେଲେ ଏଇ କଥା ରହିଲା ।

—ତେଇଶ—

—ଅଚ୍ଛା ।

—ତା ହେଲେ ଆସୁଛି ।

—ହଁ ଆସନ୍ତୁ ନମସ୍କାର କହି ରିସେପ୍‌ସନିଷ୍ଟା ରଖି ଦେଲା । ଚନ୍ଦ୍ରାର ବୋଝ ସୀମାର ମନକୁ କିପରି ମେଘାଚ୍ଛନ୍ନ କରିଦେଇଛି ।

କିଏ ଏହି ଅପରିଚିତ । କ'ଣ ତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିପରି ଭାବେ ଏ ଲୋକଟି ତାର ଜୀବନର ସବୁ କିଛି ଅତୀତ ଘଟଣାର ସଂଗେ ପରିଚିତ । କାହିଁକି ବା ସେ ତାର ଅତୀତ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ମନେ ପକାଇ ଦେବାକୁ ଚାହେଁ । ଆଉ ଯେଉଁ ବାପ ମାଙ୍କୁ ସେ ଜୀବନରେ ଘୃଣା କରି ଆସିଛି, ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମତେ ଉସ୍କେଇ ଦେଉଛି କାହିଁକି ?

———

ହିଯ୍ପୁ ଅସି ବସା ବାନ୍ଧେ ସୀମା ମନରେ ।

ରାୟ ବାହାଦୁର ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ପୁଅ ବୋଲି ନୁହେଁ; ତା'ର ନିଜର ଅନେକ ସଦ୍‌ଗୁଣ ପାଇଁ କୁମାର ସତ୍ ନ୍ୟାୟନିଷ୍ଠ ଏବଂ ଉଦାର ପ୍ରଭୃତି ଗୁଣର ବିଶେଷଣରେ ଭୂଷିତ ହୋଇଥିଲା ।

ସାଙ୍ଗ ସାଥୀ, ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ତାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଜନମାନେ କହନ୍ତି ହୀରା ଖଣ୍ଡେ ।

ସତରେ ସେ ଯେ ହୀରା ଖଣ୍ଡେ ନୁହେଁ, ସହଜ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟଟିଏ ।

ଏକଥା କୁମାର ବୁଝେ । ଆଉ ବୁଝେ ମନୁଷ୍ୟର ଗୌରବ ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱରେ । ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱହିଁ ମଣିଷର ସଙ୍ଗେ ପଶୁକୁ ପୃଥକ କରେ । ଉଚ୍ଚା ଗୋଟିଏ ଗୌରବର ଆସନରେ ମଣିଷକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରେ ।

—ତେଇଶ—

ବି. ଏ ରେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ମଧ୍ୟରେ ବେଶ୍ ଗୋଟିଏ ଉଚ୍ଚ ଆସନ ଅଧିକାର କରି ସଂପ୍ରତି ସେ ଏମ୍. ଏ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ପଢ଼ାଶୁଣାର ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ଥିଲା ତାର ଖ୍ୟାତି । ଭୋଗ ବିଳାସ ପ୍ରଭୃତି ଅତି ମାତ୍ରାରେ ତାର ଆସକ୍ତି ନ ଥିଲା । କି ନ ଥିଲା ଆକର୍ଷଣ ତାର ପିତୃ ଅର୍ଜିତ ଧନ ଉପରେ । ବରଂ ଗରିବ ଦୁଃଖୀ ବା ଅସହାୟ ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରି ପାରିଲେ ସେ ସୁଖୀ ହେଉଥିଲା ବେଶୀ ।

ସ୍ପୋର୍ଟସ୍‌ମ୍ୟାନ ହିସାବରେ ମଧ୍ୟ କୁମାରର ସୁଖ୍ୟାତି କମ୍ ନ ଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ସଂପ୍ରତି ସେ ଖେଳଖେଳି ଏକାବେଳେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଜନହିତକର କାର୍ଯ୍ୟରେ ମନ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଏହିପରି ଭାବରେ କୁମାରର ଦିନଗୁଡ଼ି ମୋଟାମୋଟି କଟିଯାଉଥିଲା । ଏପରି ସମୟରେ ହଠାତ୍ ଗୋଟିଏ ଆକସ୍ମିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଲା ତାର ଜୀବନ ପ୍ରବାହରେ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ସାତଟା ।

କୁମାର ତା'ର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ସଙ୍ଗେ ଦେଖାକରିବା ପାଇଁ ପୁରୀ ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ବୁଲୁଥିଲା । ପୋଷାକ ତାର ଧଳା ପ୍ୟାଣ୍ଟ ସଙ୍ଗକୁ କଳା ଲଙ୍ଗକୋଟ୍ ଓ ବେକରେ ମଫଲର । ତା'ର ସୁନ୍ଦର ଗୋରା ତକ ତକ ଦେହକୁ ସୁନ୍ଦର ମାନୁଥାଏ ଶୀତଦିନେ ।

ପଛରୁ ହଠାତ୍ କିଏ ଯେପରି କହି ଉଠିଲା—ନମସ୍କାର !

—ଡ଼େଡ଼୍‌ବଡ଼ି—

କୁମାର ପଛକୁ ଫେରି ଭଲ କରି ଚାହିଁ ଦେଖିଲା—ଜଣେ ସୁନ୍ଦରୀ ଯୁବତୀ ତାକୁ ନମସ୍କାର କରୁଛନ୍ତି । କୁମାର ଯୁବତୀଟିକୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଲାନି । ତଥାପି ସେ ପ୍ରତି ନମସ୍କାର କରି ପ୍ରଶ୍ନକଲା—ଆପଣ ?

ମୋତେ ଚିହ୍ନିଛନ୍ତି ବୋଧେ ? ଯୁବତୀଟି ଖିଲ ଖିଲ କରି ହସି ଉଠିଲା ଆଦରର ଭଙ୍ଗୀରେ !

—ଠିକ୍ ତା ନୁହେଁ । ତେବେ ବୋଧହୁଏ ସ୍ମରଣ କରି ପାରୁନି ।

—ବୁଝିଲି । ମୁଁ ହେଉଛି ସୀମା ।

—ଓଃ, ଆପଣ ହେଉଛନ୍ତି ସୀମା ଦେବୀ ।

—ହଁ ।

—କିନ୍ତୁ ତଥାପି କେଜାଣି ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖିଛି ବୋଲି ମନେକରି ପାରୁନି । ନାଁଟା ଯେପରି ଜଣା ଶୁଣା ମନେ ହେଉଛି ! ତଥାପି···କୁମାର ଘଟଣା ସଙ୍ଗେ ନିଜକୁ ଖାପ ଖୁଆଇ ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରେ ।

ଅଦ୍ଭୁତ ଲୋକ ତ ଆପଣ ମୋତେ ଟେଲିଫୋନ୍ କରି ଆସିବାକୁ କହିଲେ, ଅଥଚ—

କୁମାର ବୁଝିପାରେ କେଜାଣି-ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ଗୋଳମାଳ ରହି-ଯାଉଛି । ନିଶ୍ଚୟ, ଏହା ମଧ୍ୟରେ ରହସ୍ୟଜନକ କିଛି ଅଛି । ତେଣୁ ସେ କଥାଟା ଘୁରାଇ ନେଇ କହିଉଠେ ବୁଝିଲି ଏଥର । ଆପଣ ସେଇ ସୀମା ଦେବୀ ତ ।

—ତେଡ଼୍ବଢ଼—

—ହଁ, ହଁ । ଏତେବେଳେ ସୀମା ଉତଫୁଲ୍ଲ ହୋଇଉଠେ ।

—ବେଶ୍ ଭଲକଥା । ଚାଲନ୍ତୁ, ସେପାଖେ ସେ ନିର୍ଜନ ଯାଗାଟିରେ ବସି ଆପଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ । କୁମାର ସପ୍ରତିଭ ଭଙ୍ଗିରେ କୁହେ ।

—ବେଶ୍ ଚାଲନ୍ତୁ ।

ଦୁହେଁ ଯାଇ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଜନ ସ୍ଥାନ ଦେଖି ବସି ପଡ଼ଲେ ;

—କୁମାର ଏଥର ଆଗେ କଥା କହେ ।—ସୀମା ଦେବୀ ! ପ୍ରଥମେ ଆପଣଙ୍କ କାହାଣୀ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତୁ । ତାପରେ ମୁଁ—

ସୀମା—ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଗତ କାଲି ମୋତେ 'ତୁମେ' ଆଉ 'ସୀମା' କହୁଥିଲ, ଆଉ ଆଜି ହୋଇଗଲି ଆପଣ ; କୁମାରର ଉପସ୍ଥିତ ବୁଦ୍ଧି କମ ନ ଥିଲା, ତେଣୁ ସେ କହିଲା—କାଲି ଜାଣି ନ ଥିଲି ଯେ ତୁମେ ଏତେ ବଡ଼ ହୋଇ ଉଠିଛ । ତେଣୁ...

—ଓ, ସେଇଥି ପାଇଁ, ସୀମା ହସି ଉଠିଲା ତା ପରେ କହିଲା—କାଲି ମୋର ଅତୀତ ବିଷୟରେ ସେ ଯେଉଁସବୁ କଥା କହିଲେ ସେ ସବୁ ମୁଁ verify କରି ଦେଖିନି । ମୁଁ ଜାଣେନା ମୁଁ କିଏ, କେଉଁଠି ଥିଲି, କାହିଁକି ଏଇ ଅନାଥାଶ୍ରମକୁ ଆସିଲି । କିନ୍ତୁ ମୋ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଏଥିପାଇଁ ରହିଛି ଅଫୁରନ୍ତ ଉତ୍ସୁକତା ଅଫୁରନ୍ତ ଓ ଜିଜ୍ଞାସା ।

—ବୁଝୁଛି । ଧୀର କଣ୍ଠେ କୁମାର କହିଲା ତାପରେ—

—ତା ପରେ ଆଉ କ'ଣ । ଆପଣଙ୍କ କଥାରୁ କାଲି ମନେହେଲା

—ତେଡ଼ବଡ଼—

ଅନେକ କିଛି ସତ୍ୟ କଥା ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖି ଯାହା ମନେ ହେଉଛି, ଆପଣ ଆଉ ଯାହା ହୁଅନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି ମିଛ କଥା କହିବା ଲୋକ ଆପଣ ହୋଇ ପାରନ୍ତିନି ।

—କିନ୍ତୁ ଯଦି ବ୍ୟାପାରଟା ଏପରି ହୁଏ ଯେ, ଯେ ଆପଣଙ୍କୁ ଫୋନରେ ଏତେ କଥା କହୁଥିଲା, ମୁଁ ସେ ଲୋକ ନୁହେଁ—

—ଅସମ୍ଭବ ।

—କାହିଁକି ?

—ଆପଣଙ୍କ ବେଶଭୂଷା ପ୍ରମାଣ କରୁଛି ଆପଣ ସେଇ ଲୋକ । କଥା ଶେଷ ହେବାର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପଛରୁ ଗମ୍ଭୀରକଣ୍ଠରେ କେହି ଜଣେ କହି ଉଠିଲା, ନା ଏ ସେ ଲୋକ ନୁହେଁ ।

—କିଏ ?

ସୀମା ଚମକି ଉଠି ପଛକୁ ଦେଖିଲା ସେଠି ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ଜଣେ ପ୍ରୌଢ । ବୟସ ତାଙ୍କର ଚାଳିଶ ପାଖାପାଖି । ପରିଧାନ ଠିକ ପୂର୍ବ ସ୍ୱରର ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅନୁସାରେ । ବର୍ଣ୍ଣ କୃଷ୍ଣକାୟ । ବେଶ ସୁସ୍ଥ ଓ ସବଳ ।

—ବିଚିତ୍ର ଯୋଗା ଯୋଗ ! ଅପରିଷ୍କାର ପୋଷାକ ପରିଚ୍ଛେଦ ଏବଂ ତାଙ୍କର ପ୍ରାୟ ଏକ । ଗଳାର ସ୍ୱରଟା ମଧ୍ୟ ଏକ । ସୀମା କହିଲା ।

—ହଁ, କହି ଲୋକଟି ସୀମାକୁ ଟୁପଗୁପ ଉଠି ଆସିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲା ।

—ତିନି—

—ତା ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଫୁଟି ଉଠୁଥିଲା ଆଦେଶ ସୂଚକ ଭାବ ।

—ସୀମା ଉଠି ଠିଆହେଲା ।

—ତାପରେ ସେ ବସି ପଡ଼ଲା ପୁଣି କୁମାର ପାଖରେ ।

—ପ୍ରୌଢ଼ ବ୍ୟକ୍ତି—କ ବସିଲ ଯେ ପୁଣି ।

—ହଁ, କେତୋଟା ପ୍ରଶ୍ନ ମୋର ଯାଙ୍କୁ ପଚାରିବାକୁ ଅଛି ।

କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଅଖଣ୍ଡ ନୀରବତାରେ କଟିଲା ।

ତାପରେ ସୀମା ପ୍ରଶ୍ନକଲେ କୁମାରକୁ—ତାହେଲେ ଆପଣ ମୋତେ ଟେଲିଫୋନ କର ନାହାନ୍ତି ।

—ନା ।

ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ପ୍ରୌଢ଼ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମୁହଁରେ ଫୁଟି ଉଠିଲା କୁଟିଳ ହସର ରେଖା । ଏଥର ପ୍ରୌଢ଼ କୁମାରକୁ ଚାହିଁ ପ୍ରଶ୍ନକଲେ—ଆପଣଙ୍କ ନାଁ ।

—କୁମାର ପଟ୍ଟନାୟକ ।

— ପରିଚୟ ।

—ସେଟା ଅପ୍ରୟୋଜନୀୟ ।

—ନା, ସେଟା ଶୁଣିବା ମୋ ପକ୍ଷେ ନିତାନ୍ତ ଦରକାରୀ । ଲୋକଟିର କଣ୍ଠସ୍ୱର ଗମ୍ଭୀର ।

—ତେଡ଼ବଢ଼—

—ଭୟ ନାହିଁ । ମୁଁ ଗୋଏନ୍ଦା ନୁହେଁ । ରାୟ ବାହାଦୁର ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ପଟ୍ଟନାୟକ ମୋର ବାପା ।

—ଆପଣଙ୍କ କଥା ଯେ ସତ ତାର ପ୍ରମାଣ ।

—ନିଜର ପ୍ରମାଣପତ୍ର ନେଇ କେହି ଭଦ୍ର ଲୋକ ଘୂରି-ବୁଲେନା । ତା ଛଡ଼ା ମୋର ପରିବାରରେ ମୁଁ ଯାହା କରନ୍ତି ସେହି ଯଥେଷ୍ଟ ।

—ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ଆମର କଥା କାଲି ~~ରାତ୍ରି~~ ଶୁଣୁ ଥିଲେ ।

—ନା, ତା ନୁହେଁ ।

—ତେବେ ଆପଣ କିପରି ଏଠାକୁ ଆସି ଠିକ୍ ଏଇରକମ ପୋଷାକରେ ବୁଲୁଥିଲେ ।

—ମୁଁ ଏଠି ମୋର ଜଣେ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲି ।

—ବେଶ, ମୁଁ ସେଠା Verity କରି ଦେଖିବି । କିନ୍ତୁ ମନେ ରଖ ବନ୍ଧୁ, ଯଦି ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ ତୁମ କଥା ମିଛ; ତା ହେଲେ......

—ତା ହେଲେ । କୁମାର ଭ୍ରୂ କୁଞ୍ଚିତ କରି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ।

—ତା ହେଲେ ତୁମଙ୍କୁ କେବେହେଲେ କ୍ଷମା କରି ପାରିବିନି ।

—କାହାରି କ୍ଷମା ଭିକ୍ଷା ଉପରେ କୁମାର ପଟ୍ଟନାୟକ ବଂଚି ରହିବାକୁ ଚାହେଁନା ।

—ତେଜ୍ ବନ୍ତି—

— ତାର ମାନେ ।

—ମାନେ । ଅତି ସୁସ୍ପଷ୍ଟ । ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ କୌଣସିରକମ କୈଫିୟତ ଦେବାକୁ ମୁଁ ରାଜି ନୁହେଁ । ତମେ ଯା ଇଚ୍ଛା ତା କରିପାର ମୁଁ ଏଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତିରେ ତୁମର ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି. କଥାଟାଏ ମୋର ଜୀବନର ଅଭିଧାନରେ ଲେଖା ନାହିଁ ।

ଲୋକଟି ହୋ, ହୋ କରି ହସି ଉଠି କହିଲା—ଯାହା ଦେଖୁଛି ଏହା ଯେପରି ଅର୍ଥାରର **Knigts of the round table** ପରି କଥାବାର୍ତ୍ତା ; କିନ୍ତୁ ମନେରଖ ତୁମେ ଯାହା ସଙ୍ଗେ କଥାକହୁଛ—

—ସେ ବାଦସାହା ଆଲମଗିର ନିଶ୍ଚୟ ନୁହେଁ ।

—ସୀମା ଚାଲ ଆସ, ଏହାର ଉପଯୁକ୍ତ ଶାସ୍ତି-—

କଥା ଶେଷ ନ ହେଉଣୁ ସୀମା ଠିଆହୋଇ କହିଲା—ଆପଣଙ୍କର ଯାହା କହିବାର ତା ଏଇଠି କହି ପାରନ୍ତି । ଏ ଘଟଣାର ପରେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସଂଗେ କେଉଁଠିକି ହେଲେ ଯିବାକୁ ରାଜି ନୁହେଁ

—ସୀମା । ମନେରଖ ତୁମର ସମସ୍ତ ମାନ ସମ୍ମାନ ଏବଂ ଜୀବନ ନିର୍ଭର କରୁଛି ମୋ ଉପରେ ।

—ତଥାପି ନୁହେଁ । କୌଣସି ମତେ ନୁହେଁ । ସୀମା ଠିଆ ହୋଇ ଅଦ୍ଭୁତ ଦୃଢ଼ତାର ସହିତ କହିଲା ।

—ବେଶ୍, ତେବେ ମୁଁ ତୁମ ସଙ୍ଗେ, ତୁମ ଆଶ୍ରମକୁ ଯାଉଛି ।

—ଢେଙ୍କାବଳ—

ଗୃଲ ଚସଠାରେ ବସି ସବୁକଥା କହିବ । ଏଥିରେ ତୁମର ନିଷ୍ଟୟ ଆପତ୍ତି ନାହିଁ ।

ନା ।

—ତା ହେଲେ ଆସ ।

ଚଲାକଟି ଦୁଇପାଦ ଆଗକୁ ଆସି ହଠାତ୍ ପଛକୁ ଫେର କୁମାରକୁ କହିଲା ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏ କଥା ଭୁଲି ଯାଅନା ଯେ ତୁମ ବ୍ୟବହାରର ଶାସ୍ତି ତୁମେ ପାଇବନି ।

—ଭଦ୍ରଲୋକ ସଙ୍ଗେ ଭଦ୍ରଭାବରେ କଥା କହିବା ଆଗ ଶିଖନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କ ଭାଗ୍ୟ ଆଜି ଭଲଯେ ଆପଣ ଏଠାରୁ ଅକ୍ଷତ ଦେହରେ ଫେରିଗଲେ ।

—ତୁମର ଏ କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରତି ଫଳ ତୁମେ ଶୀଘ୍ର ପାଇବ ।

—ଆଚ୍ଛା, ବାସ୍ତବରେ, ତା ଦେଖାଯିବ କଥାରେ ନୁହେଁ ।

—ବେଶ ତୁମର କଥା ମୋର ମନ ରହିଲା । ଲୋକଟିର ଦୁଇ ଚକ୍ଷୁ ପ୍ରତିହିଂସାର ନିଆଁରେ ଦପ୍ ଦପ୍ ହୋଇ ଜଳିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ ଦିଗକୁ ବିନ୍ଦୁମାତ୍ର ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନକରି କୁମାର ଅନ୍ୟତ୍ର ଗୃଲିଗଲା ।

× × × ×

ଠିକ ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ଗୋଟିଏ ଟ୍ୟାକ୍ସି । ସୀମାକୁ ଗୃହିଁ ଲୋକଟି କହିଲା—

—ଡ଼େଡ୍‌ବଡ଼ି—

ଏହି ଟାକ୍ସି ଟାରେ ଚାଲ ଯିବା ।

—ହଁ, ସେହିଁ ଭଲ ।

ଦୁହେଁ ଯାଇ ଟାକ୍ସିରେ ବସିଲେ । ଡ୍ରାଇଭରକୁ ଚାହିଁ ଲୋକଟି କହିଲା—ଚାଲଅ ଶ୍ୟାକାନ୍ତବାବୁ ଲେନ୍ । ଟାକ୍ସି ଛୁଟି ଚାଲିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଏମାନେ କେହି ଜାଣି ପାରିଲେନି ଯେ ସେମାନଙ୍କର ଗାଡ଼ିର ସଙ୍ଗେ ବେଶ୍ କିଛି ଦୂରତ୍ୱ ରଖି ଆଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ କାର ସେମାନଙ୍କର ଅନୁସରଣ କରି ଚାଲିଛି ଆଉ ସେ ଗାଡ଼ିରେ ବସି ଅଛି ସ୍ୱୟଂ କୁମାର ।

କୁମାର ତାର ଗାଡ଼ି ଡ୍ରାଇଭରକୁ ଚାହିଁ ବସିଲ—ଏପରି ଭାବେ ଚଳାଇବୁ ଯେ ସେମାନେ ବୁଝି ନ ପାରନ୍ତି ଯେ ଆମେ ତାଙ୍କର ଅନୁସରଣ କରି ଚାଲିଛୁ ।

—ଜୀ, ହଜୁର !

ଗାଡ଼ି ଛୁଟି ଚାଲିଲା ଟାକ୍ସି ପଛେ ପଛେ ।

ତୀବ୍ର ବେଗରେ ଛୁଟି ଚାଲିଛି ଟାକ୍ସି ।
ସୀମା ମନେ ମନେ ଭାବି ଚାଲିଛି କେଉଁ ସୁଦୂର ବିସ୍ମୃତ ଅତୀତର କାହାଣୀ.-

ସବୁ ସ୍ମୃତି ଝାପସା ହୋଇ ଦେଖାଯାଉଛି । କିଛି ମନେ

ସତ୍ତ୍ୱେ, କେବଳ ମନରେ ଜାଗି ଉଠୁଛି ଗୋଟିଏ କଥା ବାରମ୍ବାର । କୌଣସି ଗୋଟିଏ ନାରୀ ପିଲାଦିନେ ତାକୁ ବୁକୁରେ ଜଡ଼ାଇ ଧରି ଗେଲ କରୁଥିଲେ । ଗୁଣୁ ଗୁଣୁ ଗୀତ ଗାଇଁ ଶୁଆଇ ପକାଉ ଥିଲେ ସେ କିଏ ? ସେ କ'ଣ ତାର ମା ?

—❋—

ମା'ର କଥା ମନେ ପଡ଼ିବା ମାତ୍ରେ ତା ମନରେ ଜାଗିଉଠିଲା ଗୋଟିଏ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବ୍ୟଥା, ଅପରିସୀମ ବେଦନାରେ ତାର ସମସ୍ତ ଶରୀରଟା ଯେପରି କଣ୍ଟକମୟ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଆଖିକୋଣରେ ଜାଗିଉଠିଲା ଅଶ୍ରୁ ବିନ୍ଦୁ । ଯା'ର ମା ନାହିଁ ସେଇ କେବଳ ବୁଝି ପାରିବ ମାତୃହରାର ବ୍ୟଥା ।

ଅନାଥଶ୍ରମରେ ତାପରି ଆହୁରି କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଅଜଣା ଅଶୁଣା ଝିଅ ସେଠି ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ସେ ବେଶୀ କିଛି ଜାଣେନା, ବେଶୀ କିଛି ଜାଣିବାକୁ ବି ଚାହେଁନା । ଅନାଥଶ୍ରମରୁ ସେ କେତେଥର ପଳେଇ ଯିବାର ସଂକଳ୍ପ କରିଛି । କେତେଥର କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଛୋଟ ଘଟନା ତାର ମନରେ ଉଠେଇଛି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ । ଏହି ଜୀବନ ପ୍ରତି ଆସିଛି ବିରକ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି ବିଶାଳ ପୃଥିବୀରେ ସେ ଆଶ୍ରୟ ଖୋଜିବ କେଉଁଠି ?

ତାର ଅତୀତ ବିଷୟରେ ହୁଏତ ଏହି ଲୋକଟି କିଛି ଜାଣେ ।

—ଡ଼େଇଡ଼—

କିନ୍ତୁ ଲୋକଟିକୁ ଦେଖିଲା ବେଳରୁ ତା ମନରେ କପର ଗୋଟିଏ ଆଶଙ୍କା ଉଠିଥିଲା ।

ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦ କରି ଟାକ୍ସିଟି ବ୍ରେକ ଦେଲା ।

ସୀମା ସିଧାହୋଇ ବସିଲା ।

ଗାଡ଼ି ଭିତରୁ ମୁହଁ ବାହାର କରି ବାହାରକୁ ଚାହିଁ ଚମକି ପଡ଼ିଲା । ସେ କେଉଁଠିକୁ ଆସିଲା ।

—ଚୁପ୍ କରି ବସିରୁହ ! ପାଖ ଲୋକଟି ହୁକୁମ ଦେଲା ।

—ଏପରି କଥା କହୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ?

—କାରଣ ବେଶୀ ହଲଚଲ ହେବା ଭଲ ନୁହେଁ ।

—ଆପଣଙ୍କର କଥାର ଅର୍ଥ ?

ଲୋକଟି କୌଣସି କଥା ନ କହି ଡ୍ରାଇଭରକୁ କିଛି ଇଙ୍ଗିତ ଦେଲା ଡ୍ରାଇଭର ସଙ୍ଗେ ଲୋକଟିର ଆଗରୁ ଯୋଗା ଯୋଗ ଥିଲା ବୋଧହୁଏ । ସେ ଗାଡ଼ିର ବେଗ ଆହୁରି ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ।

ସୀମା ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା । କିନ୍ତୁ ତାର ସେ ଚେଷ୍ଟା ସଫଳ ହେବା ଆଗରୁ ଲୋକଟା ତାର ମୁହଁଟାକୁ ବାନ୍ଧିଦେଲା । ତାପରେ ଗୋଟିଏ ରେଶମ ଦଉଡ଼ିରେ ସୀମାର ହାତଗୋଡ଼ ବେଶ୍ ଟାଣକରି ବାନ୍ଧିଦେଇ ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ପକାଇ ଦେଲା ।

—ତେଡ଼୍ବଢ଼ି—

ଏତେ କ୍ଷଣ ପରେ ସୀମା ବୁଝି ପାରିଲା ଯେ ତାର ଅନ୍ୟ-ମନସ୍କତାର ସୁଯୋଗ ନେଇ ଏମାନେ ତାକୁ ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ଅଟକ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି । ସେ ଯେ ଦଳେ ଦୁର୍ଦ୍ଧାନ୍ତ ସଇତାନମାନଙ୍କର ହାତରେ ଆସି ପଡ଼ିଅଛି, ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାର ବିନ୍ଦୁମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ରହିଲା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ କିଏ? କ'ଣ ଏମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ? ତା ପର ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ ଝିଅକୁ ଏପରି ଅଟକ ରଖି କଣ ବା ଲାଭ ପାଇବେ ?

ଗାଡ଼ି ପୂର୍ଣ୍ଣବେଗରେ ଛୁଟି ଚାଲିଛି । ରାତି ବୋଧହୁଏ ୯ଟା (ନଅ) ହେବ । ଅନନ୍ୟୋପାୟ ନ ଦେଖି ସୀମା ନିଶ୍ଚଳ ଭାବେ ସିଟ୍ ଉପରେ ପଡ଼ିରହିଲା ।

× × ×

ରାତି ସାଢ଼େ ନଅଟା ସମୟରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପ୍ରାଇଭେଟ ଡିଟେକ୍ଟିଭ୍ ତାର ଛୋଟ ଲାବରେଟୋରୀରେ ବସି କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଫାଇଲପତ୍ର ଦେଖୁଥିଲେ । ହଠାତ୍ ଟେଲିଫୋନର ଘଣ୍ଟିରେ ତାଙ୍କର ଚମକ ଭାଙ୍ଗିଲା ।

—ହାଲୋ, କିଏ କଥା କହୁଛନ୍ତି ?

—ମୁଁ । କୁମାର ପଟ୍ଟନାୟକ ! ରାୟବାହାଦୁର ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ପଟ୍ଟ-ନାୟକଙ୍କ ପୁଅ ।

—ଓ, ବୁଝିଲି । ହଠାତ୍ ଏତେ ରାତିରେ ? ବ୍ୟାପାର କ'ଣ ? କୁମାର ବାବୁ ?

—ତେଡ଼୍‌ବଢ଼ି—

—ଗୋଟିଏ ବଡ଼ନ କେସ୍ ଦ୍ୱୀପଙ୍କବାବୁ । ଫୋନରେ କହିବା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଅଛୁ । କାରଣ ହାତରେ ସମୟ ନାହିଁ ।

—କ'ଣ ବ୍ୟାପାରଟା କୁହନ୍ତୁ ।

—ଗୋଟିଏ ଝିଅକୁ ଜଣେ ଲୋକ ଅନାଥାଶ୍ରମରୁ ନାନା ମିଥ୍ୟା ପ୍ରଲୋଭନରେ ଭୁଲାଇ ସମୁଦ୍ର କୂଳକୁ ନେଇ ଆସିଥିଲା । ତା ପରେ ତାକୁ କୌଶଳ କ୍ରମେ ବନ୍ଧକରି ଏଠାକାର ଭୁତ କୋଠିକୁ ନେଇ ଆସିଅଛି । ମୁଁ ସେଠାରୁ ଏମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଏହି ବ୍ୟାପାରରେ ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି—

—ତାପର ?

—ତାପରେ ଆପଣଙ୍କ ଫୋନ ନମ୍ବରଟା ଜାଣିଥିଲି । ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣାଉଅଛି । ଯଦି କିଛି ମନେ ନ କରନ୍ତି—

ନା, ନା, ମନେ କରିବାର କ'ଣ ଅଛି, ମୁଁ ଆସୁଅଛି। ତେବେ ଗୋଟିଏ କଥା—

—କ'ଣ କୁହନ୍ତୁ । ସେ ଗାଡ଼ିର ନମ୍ବରଟା ଆପଣ ନେଇଛନ୍ତି ?

ଦ୍ୱୀପଙ୍କର ଏହି ପ୍ରଶ୍ନରେ ଅନୁତାପ ଭରା କଣ୍ଠରେ କୁମାର କହିଲା—ବଡ଼ଭୁଲ ହୋଇଯାଇଛି । ଏଇଟା ମୋର ଆଦୌ ଖିଆଲ ନ ଥିଲା ।

—ଅଚ୍ଛା, ଆପଣ ଘରଟାର ଉପରେ ନଜର ରଖନ୍ତୁ । ମୁଁ ଅଧ ଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ଆସୁଛି ।

—ତେଉଦ୍ବଡ଼—

ରସିଭରଟା ଥୋଇଦେଲା ।

ଖଣ୍ଡ ବାରଟା (୧୨) ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ସୀମାର ଜ୍ଞାନ ଫେରିଆସିଲା । ଆଖିଖୋଲି ଚାହିଁଲା ଚାରିଆଡ଼େ ସୀମାହୀନ ଅନ୍ଧକାର । ପଥର ପରି କଳାଘନ ଅନ୍ଧାର । ଧୀରେ ଧୀରେ ଉଠିବସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା । ପଛରୁ ହଠାତ୍ କେହି ଜଣେ କହି ଉଠିଲା—ଆସ୍ତେ, ଠିଆ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲେ ମୁଣ୍ଡରେ ଆଘାତ ଲାଗିବ ।

ଅଚେନ କଣ୍ଠସ୍ୱର । କେଉଁଠୁ ଆସୁଛି ? ସୀମା ଚାରିଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଲୋକକୁ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା ନାହିଁ ।

—ଭୟ କରନା ସୀମା । କୌଣସି ଅତ୍ୟାଚାର କରିବା ପାଇଁ ତୁମକୁ ଏଠାକୁ ଅଣା ହୋଇନାହିଁ । ବିଶେଷ କାରଣଃ ବଶତ ବାଧ୍ୟ-ହୋଇ ତୁମକୁ—

—ବନ୍ଦକରନ୍ତୁ । ସୀମା ତୀବ୍ରଭାବେ ପ୍ରତିବାଦ ଜଣାଇଲା—ମୁଁ ଜାଣେନା ଆପଣମାନେ କିଏ ଏବଂ କି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମୋତେ ଏଠି ଏପରି ଭାବେ ବନ୍ଦକରି ରଖିଛନ୍ତି । ତେବେ ଏକଥା ସତ ଯେ ଆପଣମାନେ ଭଲ ଲୋକ ନୁହନ୍ତି । ତା ନହେଲେ ଏପରି ମିଥ୍ୟା କଥା କହି—

—ଆସ୍ତେ । ଭଲକରି ଭାବିଚିନ୍ତି କଥା କୁହ ସୀମା ।

—ଭଲକରି ଭାବିଚିନ୍ତି ମୁଁ ଏକଥା କହୁଛି । ଆପଣମାନେ

ମୋତେ ହତ୍ୟାକଲେ ସୁଦ୍ଧା ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ତା ଦେହରୁ ତଳେ ମାତ୍ର ବିଚ୍ୟୁତ ହେବନାହିଁ ।

—ତା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଜାଣେ ସୀମା । ଜାଣେ ତୁମେ କି ଧରଣର ଏକଜିଦିଆ ଝିଅ । କିନ୍ତୁ ମିଛଟାରେ ତୁମର ଜୀବନଟାକୁ ଶେଷକରି ତୁମର ବା କି ଲାଭ ହେବ କହିପାରିବ ? ତା ଅପେକ୍ଷା ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି, ତା ଯଦି ସୁନା ଝିଅଟି ପରି ଶୁଣ ଏବଂ ମୋର କଥାମାନି ଚାଲ, ତାହା ହେଲେ ତୁମର ମଙ୍ଗଳ ହେବ ।

—ତା ଅପେକ୍ଷା ମୋତେ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ ଖୋଲିକରି କହି ଦେଉନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ।

ମୋର ଗୋଟିଏ ସର୍ତ୍ତରେ ଯଦି ରାଜି ହୁଅ, ତାହାହେଲେ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ତୁମକୁ ମୁକ୍ତିଦେଇପାରେ ।

—ସର୍ତ୍ତ ?

—ହିଁ ।

—କ'ଣ ଆପଣଙ୍କ ସର୍ତ୍ତ ?—ତୁମକୁ ଏ ପୁରୀ ସହର ଛାଡ଼ି, ଏଠାରୁ ବହୁ ଦୂରରେ କଲିକତା ସହରର ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଘରେ ଆଜୀବନ କଟାଇବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ ମୋର ଲୋକ ତୁମକୁ ଦୃଷ୍ଟିଦେଇ ରଖିବେ । ତୁମେ ରାଜକନ୍ୟା ପରି ସାରା ଜୀବନ ସୁଖରେ କଟାଇବ । ତୁମର ଯା ଇଚ୍ଛା ହୁକୁମ ଦେବା ମାତ୍ରେ ପାଇବ ।

—ଆପଣଙ୍କର ହଠାତ୍ ଏପରି ଦୟାର କାରଣ ?

—କାରଣ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ସେଟା ତୁମେ ଜାଣି ପାରିବ ନାହିଁ ।

—ତେଉଁବନ୍ଧ—

—କୌଣସି କୌତୁହଳ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କର ପାରବ ନାହିଁ । ଏହି ହେଉଛି ମୋର ସର୍ତ୍ତ ।

—ଆଉ ଯଦି ମୁଁ ଏହି ସର୍ତ୍ତରେ ରାଜି ନ ହୁଏ ?

—ତା ହେଲେ ତୁମର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର କଥା ଭାବି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଶିହରି ଉଠୁଛି ।

—କିନ୍ତୁ ଆପଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହନ୍ତୁ, ମୋର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ କଥା ଶୁଣି ମୁଁ କେବେ ହେଲେ ଭୟ ପାଇବିନ ।

ବେଶ୍, ଶୁଣନ୍ତୁ ଏବେ । ଯଦି ତୁମେ ମୋ କଥାରେ ରାଜି ନ ହୁଅ, ତେବେ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡ ଉପରେ ତୁମକୁ ଝୁଲାଇ ତିଳତିଳ କରି ହତ୍ୟାକରା ହେବ । ଜୀବନ୍ତ ଦଗ୍ଧ କରା ହେବ ।

—ବେଶ୍, ନିଶ୍ଚିତ ମୃତ୍ୟୁ, ସୀମା ନିର୍ଭିକ ଭାବରେ ଜବାବ ଦେଲା ।

—ମୁଁ ଜାଣେ ସୀମା, ତୁମେ ନିର୍ଭିକା ବେପରୁଆ ଝିଅ । କିନ୍ତୁ ଏତେଟା ଜିଦ୍ ଭଲ ନୁହେଁ, ଏଟା ମନେ ରଖ ।

—ବେଶ୍ ଶନ୍ତାଙ୍କରି କହୁଛି ।

—ତାହାହେଲେ ତୁମେ ଏ ସର୍ତ୍ତରେ ରାଜିନୁହଁ ।

—ନାଁ, ମୋଟେ ନୁହେଁ ।

—କିନ୍ତୁ କାହାଁକି ରାଜି ନୁହଁ, ଶୁଣିପାରେ କି ? ମୋର ଏହି

ସନ୍ତି ମଧ୍ୟରେ କେଉଁ କାମଟା ତୁମର କଠିନ ବା ଖରାପ ବୋଲି ମନେ ହେଉଛି ଶୁଣେ ?

—କୌଣସିଟା ତ କଠିନ ବା ଖରାପ ନୁହେଁ, ତେବେ ଅନ୍ୟର ହୁକୁମ ଅନୁସାରେ କାମ କରିବାକୁ କେବେ ହେଲେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ନୁହେଁ ଆପଣ ନାହିଁ ଯଦି ମୁଁ ନିଜ ମନକୁ ଏହା ଉଚିତ ବୋଲି ମନେ କରିଥାନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣଙ୍କ କଥାନୁସାରେ ରାଜି ହୋଇଥାନ୍ତି ।

—ତା ହେଲେ ଏହା କ'ଣ ତୁମର ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି ।

—ହଁ ।

ତା ହେଲେ ଏଥର ମୁଁ ମୋ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବି ।

—ଆପଣଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ।

—ଅତ୍ୟନ୍ତ ନୀରବତା ।

—ତା ପରେ ଦୂରରୁ ଶୁଣାଯାଏ ସେହି ଲୋକଟିର କଣ୍ଠ ସ୍ୱର; ଯେପରି ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ଆଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି—ରାମଲାଲ, ତା ହେଲେ ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କର ।

—ଜୀ ହଜୁର ।

—×—

ସୀମା ଯେଉଁ ଘରେ ବନ୍ଦୀ ଥିଲା ସେଇଟା ମାଟିତଳେ ଗୋଟି ଗୋଟିଏ ଅପରିଷ୍କାର କକ୍ଷ ।

ଦରଜା ଖୋଲି ଜଣେ ଲୋକ ଘର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲା, ହାତରେ ତାର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ମଶାଲ । ଠିକ୍ ତା ପରେ ଆଉ ଜଣେ ଲୋକ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଧାରୁଆ ଛୁରୀଧରି ତୀବ୍ର କଣ୍ଠରେ କହିଲା—"ଆମ ସଙ୍ଗେ ଚାଲିଆସ ।"

—ନା, କୌଣସି ମତେ ତୁମ ସଙ୍ଗେ—ତାର କଥା ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ବଳାତ୍କାର ପୂର୍ବକ ହାତ ଠାରିଟାଣିଟାଣି ନେଇଯାଏ ସେ ଲୋକଟା ।

ଆଃ, ଆଃ, ଆଃ···

—ନାରୀକଣ୍ଠର ଆର୍ତ୍ତ ଚିତ୍କାର, ବେଦନାକାତର ଧ୍ୱନି, କିନ୍ତୁ ସେ ଶବ୍ଦର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦେବାକୁ କେହି ନ ଥିଲେ ସେଠାରେ ।

—ତେଇଶ—

କେହି ନାହିଁ ସୟତାନ ମାନଙ୍କୁ ବାଧା ଦେବାକୁ । ଟାଣି ଟାଣି ସୀମାଙ୍କ ପାଖରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଘର ଭିତରକୁ ନେଇଗଲେ ।

ଘରର ଠିକ୍ ମଝିରେ ଦାଉ ଦାଉ କରି ଜଳୁଛି ବିରାଟ ଅଗ୍ନି କୁଣ୍ଡ ସେ ଦିଗକୁ ଭଲକରି ଅନାଇବା ପୂର୍ବରୁ ସୀମା ଜ୍ଞାନ ହରାଇ ପଡ଼ିଗଲା ।

ଟେଲିଫୋନ ପାଇ ଶୀଘ୍ର ଚେୟାରରୁ ଉଠି ଠିଆହେଲା ଦୀପକ୍—ବନ୍ଦୀମାନ ବାହାର ହେବାକୁ ମଜବ ।

ଏପ୍ରକାର କାର୍ଯ୍ୟ ତାର ଜୀବନରେ ପ୍ରଥମ ନୁହେଁ । କାମ ପାଇଁ ସେ ନିଜର ଦେହକୁ ତିଆରି କରିଛି । ତିଆରି କରିଛି ନିଜ ମନକୁ । ଦୀପକ ସିଧା ଆସି ଗାଡ଼ିରେ ବସିଲା ଏବଂ ଡ୍ରାଇଭରକୁ ଯାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଲା "ଭୂତକୋଠି" । ଗାଡ଼ି ଦ୍ରୁତବେଗରେ ଛୁଟି ଚାଲିଲା ।

× × × ×

'ଭୂତକୋଠି' । ଦୀପକ୍ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଅସ୍ତେ ଅସ୍ତେ ଭୂତକୋଠି ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲା ଏବଂ ଡ୍ରାଇଭରକୁ ଗାଡ଼ିନେଇ ଟିକଏ ଦୂରରେ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲା ।

ଦୀପକ ଉଙ୍କିମାରି ଭୂତକୋଠିର ଆଗକୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲା । ଛୋଟ ଗୋଟିଏ କୋଠରୀ ଭିତରୁ ମୃଦୁ ଆଲୋକରେଖା ଭାସି ଆସୁଛି,

କିନ୍ତୁ ବୁଝିବାର ଉପାୟ ନାହିଁ । ଏହି ମୃଦୁ ଆଲୋକର ପଛରେ କ'ଣ ଘଟି ଚାଲିଯାଉଛି । ଯେପରି ବିରାଟ ଗୋଟାଏ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ଅପେକ୍ଷା କରିଅଛି ସେଠି । ତାକୁହିଁ ସେହି ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ରର ଜାଲ ଭେଦ କରିବାକୁ ହେବ ।

ହଠାତ୍ ପଛରୁ କିଏ ଯେପରି ଦୀପକର ମୁଣ୍ଡରେ ଆଘାତ କଲା । ଦୀପକ ଅବାକ୍ ହୋଇଗଲା । କେହି ଜଣେ ଲୋକ ତାର ମୁଣ୍ଡରେ ଭୁଷି ମାରିଛି । କିନ୍ତୁ କିଏ ସେ ? ଦୀପକ ହଠାତ୍ ଲୋକଟାର ଉପରକୁ ଝାମ୍ପି ପଡ଼ିଲା ।

ଧସ୍ତାଧସ୍ତି, ଗଡ଼ାଗଡ଼ି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ।

କିନ୍ତୁ ଦୀପକର ଅସୀମ ବିକ୍ରମ ପାଖରେ ସେ ବେଶୀ କ୍ଷଣ ଯୁଦ୍ଧ କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ହରାଇ ପଡ଼ିଗଲା ଦୀପକ । ଏଥର ଭଲକରି ତାର ମୁହଁଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା ।

କିନ୍ତୁ ଏ କଅଣ ! ଏ ଯେ କୁମାର ! ଏପରି ଘଟଣା ପାଇଁ ଦୀପକ ଆଦୌ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲା । ସେ ବୁଝି ପାରିଲା ଯେ କୁମାର ତାକୁ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ଲୋକ ଭାବି ଭୁଷି ମାରିଥିଲା । ଦୀପକ ଏଥର ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ କହିଲା—

ଏ କ'ଣ, କୁମାର ବାବୁ ଯେ ! ଆପଣ ହଠାତ୍ ନ ଦେଖି ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ଆଘାତ କଲେ କାହିଁକି ?

—ବଡ଼ ଭୁଲ ହୋଇଗଲା । ଆପଣଙ୍କୁ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ଲୋକ

ମନେକର—କହି କୁମାର ଆସ୍ତେ ଉଠି ବସିଲା ।

—କିନ୍ତୁ ବ୍ୟାପାର କ'ଣ କହନ୍ତୁ ତ କୁମାର ବାବୁ ? ସୀମା ଦେବୀ କ'ଣ ଏଠାରେ ବନ୍ଦୀ ଅଛନ୍ତି ?

—କେବଳ ବନ୍ଦୀ ନୁହେଁ । ଟିକିଏ ଆଗରୁ ମୁଁ ଶୁଣି ପାରିଛି ତାର ଆର୍ତ୍ତ ଚିତ୍କାର ।

କେଉଁଠି ?

—ଏହି ଘରୁ ନାରୀକଣ୍ଠର କରୁଣ ଚିତ୍କାର ଭାସି ଆସିଲା ।

—କିନ୍ତୁ କାରଣ ତ ମୁଁ କିଛି ବୁଝି ପାରୁନି ?

—କାରଣ ମୁଁ ବି ଜାଣେନି । କାହିଁକି ସେମାନେ ସୀମାକୁ ବନ୍ଦୀ କରିଛନ୍ତି ତାହା ନ ଜାଣିଲେ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଯେ ଅବିଳମ୍ବେ ମୁକ୍ତ କରିବା ଉଚିତ ଏ କଥା ମୁଁ ଭଲଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧି କରି ପାରୁଛି ।

—ସେକଥା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରୁଛି ।

—ବେଶ୍ ଚାଲନ୍ତୁ । ଏଥର ଆମେ ଏହି ଘରଟା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଏବଂ ଚନ୍ଦୀର ଚକ୍ରାନ୍ତ ଜାଲ ଭେଦ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ।

—ଆଚ୍ଛା, ମୁଁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିପାରେ କି କୁମାରବାବୁ ?

—ପଚାରନ୍ତୁ ।

—ସୀମାଦେବୀଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଆପଣଙ୍କର କେତେ ଦିନର ପରିଚୟ୍. ?

—ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଦିନ । ତା ପୁଣି ଆଜ, ତେବେ ସେ ଯେ ବିପଦରେ ପଡ଼ିବେ ତା ଆଜିକାର ପ୍ରଥମ ଆଳାପରୁ ମୁଁ ଅନ୍ଦାଜ କରିଥିଲି ।

—ଘର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ଆଗରୁ ଗୋଟିଏ କାମକଲେ ଭଲ୍‌ହେବ କୁମାର ବାବୁ ।

—କି କାମ କହନ୍ତୁ ।

—ଥାନାକୁ ଟିକିଏ ଟେଲିଫୋନ । ଯଦି ପୋଲିସର ସାହାଯ୍ୟ ପ୍ରୟୋଜନ ହୁଏ—

—ବେଶ୍, ମୁଁ ସେ ଭାର ନେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଯାଇ୍ ଲୋକାଲ୍‌ଥାନାକୁ ଫୋନକରି୍ ଆସୁଛି । ଆପଣ ଏହିଠାରେ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ।

—ଠିକ୍ ଅଛି ।

ଦ୍ରୁତପଦରେ କୁମାର ଅନ୍ଧାର ମଧ୍ୟରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲା ।

—✻—

ଧୀରେ ଧୀରେ ସୀମାର ଜ୍ଞାନ ଫେର ଆସିଲା । ଭଲକରି ଆଖିଖୋଲି ଚାରିଆଡ଼େ ଚାହିଁବାରେ ଅବକାଶପାଇ ସେ ଚାରିଆଡ଼କୁ ଦେଖିନେଲା ।

ଘର ମଧ୍ୟରେ ଚାରିଜଣ ଲୋକ । ଚାରି ଜଣହିଁ ତାର ଶତ୍ରୁ । ଯେ କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବି ସେମାନେ ତାକୁ ହତ୍ୟା କରିପାରନ୍ତି ।

ଜଣେ ଦୀର୍ଘ ଦେହଧାରିଲୋକ ମୁହଁରେ ଗୋଟିଏ କଳା ମୁଖା ପିନ୍ଧି ଗୋଟିଏ ଚେୟାରରେ ବସିଅଛି ।

ସେ ଲୋକଟା ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ସୀମା ଯେପରି କ'ଣ ଭାବିଲା ଏହି କ'ଣ ସେହିଲୋକ ଯେ ତାକୁ ଏଠାକୁ ଭୁଲାଇ ଆଣିଚି ? କ'ଣ ତାର ସ୍ୱାର୍ଥ ?

ସୀମା ସିଧାହୋଇ ଉଠିବସିବାର ଚେଷ୍ଟାକଲା । କିନ୍ତୁ ତାର ହାତ ଗୋଡ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ବନ୍ଧା । ପ୍ରାଣପଣେ ଚେଷ୍ଟାକଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ନିଜ ଦେହକୁ ଟିକିଏ ହେଲେ ହଲଚଲ କରିପାରିଲା ନାହିଁ ।

—ତେଇଶ—

ଘର ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଅଗ୍ନି କୁଣ୍ଡ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଜଳୁଛି । ଚେୟାର ଉପରେ ବସିଥିବା ଲୋକଟି କହିଉଠିଲି—ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୁଣ ସୀମା, ତୁମେ ଯଦି ମୋର ପ୍ରସ୍ତାବରେ ରାଜି ନ ହୁଅ. ତେବେ ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ତୁମେ ଏ ପୃଥିବୀର ଆଲୁଅ ପବନ ଭୋଗ କରିବାର ଅବକାଶ ପାଇବ ।

ସୀମା କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେଲାନି ।

କୌଣସି ଉତ୍ତର ନ ପାଇ ମୁଖାଧାରୀ ଲୋକଟି ଏଥର ହୁକୁମ ଦେଲା—

—ରାମଲାଲ ତୁ ତାହାହେଲେ ତୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କର ଯା ।

କଥା ଶେଷ ନ ହେଉଣୁ ଜଣେ ଦୀର୍ଘକାୟ ଲୋକ ଆସି ସୀମାକୁ ଟାଣିନେଇ କାଠର ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ଦେହରେ ଟାଙ୍ଗିଦେଲା ଝୁଲନ୍ତ ସୀମାର ଗୋଡ଼ ତଳକୁ ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡଟି ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାରେ ରାମଲାଲ ଆଗେଇ ଗଲା ।

ସୀମା ପ୍ରାଣପଣେ ନିଜର ଦେହକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା ଗୋଟିଏ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଭାବ ଯେପରି ତାର ସାରା ଦେହରେ ଫୁଟି ଉଠିଲା । ଥର ଥର ହୋଇ କମ୍ପି ଉଠିଲା ତାର ଶରୀର ।

ତାପରେ ଆଉ ବାଧା ଦେଲାନି ସୀମା । କୌଣସି ଆର୍ତ୍ତନାଦ ବା ଚିତ୍କାର ବାହାରିଲାନି ତା କଣ୍ଠରୁ । ସେ ବେଶ୍ ବୁଝିପାରିଲା ଯେ ଏମାନଙ୍କ ହାତରୁ ମୁକ୍ତିପାଇବା ଅସମ୍ଭବ । ନିଜର ଭାଗ୍ୟହାତରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଛାଡ଼ିଦେଲା ସେ ।

—ତେଣିକି—

ଦୀପକକୁ ୧୫ମିନିଟରୁ ବେଶୀ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲାନି । ଠିକ୍ ଏ ସମୟରେ କୁମାର ଫେରିଆସି ଦୀପକକୁ କହିଲା ।

—ଥାନାକୁ ଫୋନ୍ କରି ଦେଇଛି ।

—ଖୁବ୍ ଭଲ କଥା । ଏଥର ଆମକୁ ଘରଭିତରକୁ ଆଗେଇବାକୁ ହେବ ।

—କିନ୍ତୁ କେଉଁବାଟେ ଦେଇ ଆମକୁ ଆଗେଇବାକୁ ହେବ ? କୁମାର ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

—ପଛଆଡ଼ ଦେଇ ନିଶ୍ଚୟ । ଏପରି ଆମେ ଯଦି ସିଧା ଘରଭିତରକୁ ଆଗଉ ତାହାହେଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଜାଣିବାକୁ ଯେ ଆଦୌ ଅସୁବିଧା ହେବନି । ତାହା ଆପଣ ସହଜରେ ଅନୁମାନ କରୁଥିବେ ।

—ନିଶ୍ଚୟ ଦୀପକବାବୁ । ଆପଣଙ୍କର ଅନୁମାନ ମିଥ୍ୟା ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭାବୁଛି ଉପରଆଡ଼େ କ'ଣ ଆମେ ରାସ୍ତା ଖୋଜି ପାଇବା ।

—ପାଇବାକୁ ହିଁ ହେବ ଆମକୁ । ଦୀପକର ମୁହଁରେ ସଂକଳ୍ପର ସ୍ୱର ।

—ବେଶ୍, ତାହାହେଲେ ଯାନ୍ତୁ । ଦେଖାଯାଉ, ଆମ ଭାଗ୍ୟରେ ସଫଳତା ନା ବିଫଳତା ଆସୁଛି । ଆଉ କୌଣସି କଥାବାର୍ତ୍ତା ନ କରି ଦୁହେଁଯାକ ଭୂତକୋଠିର ପଛଆଡ଼କୁ ଯୋତା ଖୋଲି ଖାଲି ଗୋଡ଼ରେ ଆଗେଇଲେ ।

—ତେଇଶ—

ଘରର ପଛ ପାଖକୁ ମନ୍ତ୍ରବନ୍ତ ଗୋଟିଏ ପାଚେରୀ ଅନେକ କଷ୍ଟ କରି ଦୀପକ ପାଚେରୀ ଉପରେ ଉଠିବସିଲା ଏବଂ କୁମାର ହାତ ବଢ଼ାଇ ଉଠିଆସିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କଲା । ଦୁହେଁଯାକ ପାଚେରୀ ଉପରୁ ତଳକୁ ଡେଇଁପଡ଼ି ଯେଉଁ ଘରୁ ଆଲୋକରେଖା ଆସୁଥିଲା, ସେଇ ଘରର ବାରଣ୍ଡାରେ ଯାଇ ଠିଆହେଲେ । କୁମାର ଦୀପକଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ପ୍ରଶ୍ନକଲା ଆପଣଙ୍କ ହାତରେ କିଛି ଅସ୍ତ୍ର ଅଛି କି ?

ଦୀପକ ମୃଦୁହସି ଅଣ୍ଟାରୁ ରିଭଲଭର କାଢ଼ି କୁମାର ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ନିଜେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଧରି କହିଲା—ଯା ହେଉନା କାହିଁକି କୌଣସି ମତେ ସେପରି ପରାଜୟ ଆପଣ ବରଣ ନ କରନ୍ତି । ଦୃଢ଼ଭାବରେ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ ସଙ୍ଗେ ଲଢ଼ାଇ କରିବାକୁ ହେବ କହି ଦୀପକ ଆଲୋକ ଆସୁଥିବା ଝରକା ପାଖରେ ଉଙ୍କିମାରି ଚାହିଁଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ସମସ୍ତ ଘର ଭିତରର ଦୃଶ୍ୟ ତାର ଆଖି ଆଗରେ ଭାସିଉଠିଲା ।

ଚାରିଜଣ ଲୋକ ଘର ଭିତରେ । ସମସ୍ତେ ଦେଖିବାକୁ ବେଶ ବଳିଷ୍ଠ ।

କୋଣରେ ବସିଥିବା ଲୋକଟି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହୁକୁମ ଦେଉଛି— ହଠାତ୍ ଗୋଟିଏ ଅଦ୍ଭୁତ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ଦୀପକ ଚମକି ପଡ଼ିଲା । କାଠର ଗୋଟିଏ ଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ବନ୍ଧାହୋଇ ଝୁଲୁଛି ଗୋଟିଏ ନାରୀମୂର୍ତ୍ତି । ଏଇ କ'ଣ ତେବେ ସୀମା ।

—ତେଇଶ—

ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୋଟିଏ ଜଳନ୍ତା ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡ ଟିକେ ତାର ଗୋଡ଼ ତଳେ ଆଣି ରଖିଲା ।

ନିଆଁର ଧାସ ଆସି ସୀମାର ଗୋଡ଼ରେ ଲାଗୁଛି । ହାତ ତାର ବନ୍ଧା ହୋଇଛି ଉପରେ । ଅନେକ କଷ୍ଟ କରି ସୀମା ନିଜ ସଂଯତକ କରିଥିଲା, ଆଉ କିନ୍ତୁ ପାରୁନି ।

ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡଟି ରଖି ଲୋକଟି ଉପରୁ ସୀମାର ହାତଟି ଫିଟାଇ ତାକୁ କୁଣ୍ଡରେ ନିକ୍ଷେପ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତାର ମାଲିକର ଆଦେଶ ଅପେକ୍ଷାରେ ।

ଦୀପକ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ କୁମାରର ହାତରେ ଧକ୍କା ଦେଇ ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲା ।

ଦୀପକ ହାତରେ ରିଭଲଭର ସେମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଧରି କହିଲା କେହି ଟିକେ ହେଲେ ହଲଚଲ ହୁଅନା—ଆଦେଶ ଅମାନ୍ୟ କଲେ କୁକୁର ପରି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗୁଳି କରି ମାରିବି ।

ହତବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ସମସ୍ତେ ଠିଆ ହୋଇଗଲେ ।

ଆକସ୍ମିକ ଆକ୍ରମଣ ପାଇଁ କେହି ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ ଥିଲେ । ରାମଲାଲ ନାମକ ଲୋକଟା ପଛକୁ ହଟି ଆସି ଅଣ୍ଟାରୁ ଛୁରୀଟା କାଢିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ କରୁ ହଠାତ୍ ଗୁଡ଼ୁମ କରି ଗୋଟିଏ ଗୁଳି ତାର ହସ୍ତବିଦ୍ଧ କଲା ଓ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଉଃ ବୋଲି ଗୋଟିଏ ଚିତ୍କାର କରି ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା ।

ଝଭଲଝରର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଶବ୍ଦ ଘର ମଧ୍ୟରେ ଧ୍ୱନିତ ହେଲା । ରାମଲାଲ୍ ପଳାଯିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଚେୟାରରେ ବସିଥିବା ଲୋକଟି ହଠାତ୍ ଫାୟାର କଲା ଘରର ବଲ୍‌ବଟିକୁ ।

ଝନ୍ ଝନ୍ ଝନ୍ ।

ଭଙ୍ଗା କାଚର ଟୁକୁରା ସାରା ଘରଟି ମଧ୍ୟରେ ବର୍ଷିହୋଇ ପଡ଼ିଲା। ମୁହୂର୍ତ୍ତିକ ପୂର୍ବରୁ ଆଲୋକ ଭିତରେ ଘଟୁଥିବା ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଅନ୍ଧକାରର ପରଦା ଭିତରେ ଅବରୁଦ୍ଧ ହୋଇଗଲା ।

ଦୀପକ ଜୀବନରେ ଏପରି ସଙ୍କଟମୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆଜି ନୁହେଁ ବହୁବାର ଆସିଛି ।

କିନ୍ତୁ ଏ ଧରଣର କାର୍ଯ୍ୟରେ ସେ କେବେ ହେଲେ ଭୟ ପାଇନି । କୌଣସି ଦିନ ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେଇନି ।

ଆଜି ମଧ୍ୟ ସେ ତାର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଦୁଃସାହସିକତା ଓ ଉପସ୍ଥିତ ବୁଦ୍ଧିର ପରିଚୟ ଦେଲା ।

ଅନ୍ଧକାର ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସିଧା ଘରର ଗୋଟିଏ କୋଣକୁ ଚାଲିଯାଇ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ବସିପଡ଼ି କୁମାରର ହାତଧରି ଟାଣି ନେଲା । ଏବଂ ତାକୁ ମଧ୍ୟ ବସିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲା ।

ଘର ଭିତରେ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଯୁଦ୍ଧର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା।

—ତେଡ଼୍‌ବଡ଼—

ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଚାଲିଲା ଆକ୍ରମଣ ଓ ପ୍ରତି ଆକ୍ରମଣ । ଧୁମ୍‌ଧାମ୍‌ ଧୁସ୍‌ଧାସ୍‌ରେ ସାରା ଘରଟି ମୁଖରିତ ହୋଇ ଉଠିଲା । କେହି ଜଣେ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ଦୀପକ ଉପରେ ଆସି ପଡ଼ିବାରୁ ଦୀପକ ଏପରି ଗୋଟିଏ ଧକ୍କା ଦେଲା ଯେ ସେ ଛିଟକି ଯାଇ ପଡ଼ିଲା ଦୁଇହାତ ଦୂରରେ ।

ଦୁଇ ତିନି ମିନିଟ ମଧ୍ୟରେ ଘର ଭିତରେ ଅସୀମ ସ୍ତବ୍ଧତା ବିରାଜମାନ କଲା ।

ଦୀପକ ବୁଝିପାରିଲା ଯେ ସେମାନେ ଆଉ ଦ୍ୱନ୍ଦ ବା ମାରାମାରି କରୁ ନାହାନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନେ ଆହତ ହୋଇଛନ୍ତି ବା ଅନ୍ୟ କେଉଁଠିକୁ ଗୁପ୍ତ ରାସ୍ତାରେ ବାହାରି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ଟର୍ଚ୍ଚ ଜଳାଇଲା ଦୀପକ । ଅଖଣ୍ଡ ଅନ୍ଧକାର ବୁକୁ ଚିରି ଟର୍ଚ୍ଚ ଆଲୁଅଟି ଘର ସାରା ବିଚ୍ଛୁରିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଆଲୁଅଦ୍ୱାରା ଘରର ଦୃଶ୍ୟଟି ଦୀପକର ଆଖିଆଗରେ ଫୁଟିଉଠିଲା । ଦୁଇ ଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଆହତ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଚେତନ ହୋଇପଡ଼ିଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣ ଏବଂ ମୁଖାପିନ୍ଧା ଲୋକଟିର କୌଣସି ପତ୍ତା ନାହିଁ ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏମାନେ ଗଲେ କୁଆଡ଼େ ? ଭୋଜବିଦ୍ୟା ପରି ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ନାହିଁ ତ ?

ବିସ୍ମିତ ଦୀପକର ବିସ୍ମୟ ଭଙ୍ଗ କରି କୁମାର କହି ଉଠିଲା

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଗଲେ କୁଆଡ଼େ ଏମାନେ ?

—ଡେଡ୍‌ବଡ଼ି—

ଦୀପକ ଉତ୍ତରଦେଲା ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ଗୁପ୍ତପଥ ଅଛି । ଯେଉଁ ରାସ୍ତାରେ କି ଏମାନେ ପଳାଇଯିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲେ ।

—ଗୁପ୍ତପଥ ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ? ଏତେଗୁଡ଼ିଏ ଲୋକ କପର ଏକସଙ୍ଗେ ଗୁପ୍ତ ପଥ ଦେଖି ପଳାଇଯିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲେ—କୁମାର ଜିଜ୍ଞାସୁଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲା ଦୀପକକୁ ।

—ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ ।

—କିନ୍ତୁ ଆମେ ଠିକେ ହେଲେ ଜାଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

—କାରଣ ଆମେ କଳ୍ପନା କରିପାରି ନାହିଁ ଯେ ଏ ଘରେ ଗୁପ୍ତପଥ ଥିବା ସମ୍ଭବ ବୋଲି ।

—ବୁଝୁଛି, କିନ୍ତୁ ଏତେ ଅଳ୍ପ ସମୟରେ—

ଦୀପକ ମୃଦୁହସି କହିଲା—ପୃଥିବୀର ଯେକୌଣସି ଅଦ୍ଭୁତ କାମ ଅଳ୍ପସମୟ ଭିତରେ ଘଟେ କୁମାର ବାବୁ । ତା ନହେଲେ ଅଦଭୁତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଦିଆ ହୁଅନ୍ତାନି ।

ଏଥିରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାର କିଛି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ କେବଳ ଭାବୁଛି ସେମାନେ ଗଲେ କୁଆଡ଼େ ?

ଦୀପକର କଥା ଶେଷ ନ ହେଉଣୁ ବାହାରେ ମୋଟର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା । ଗୋଟିଏ ଗାଡ଼ି ବୋଧହୁଏ ଘର ସାମନାରେ ବ୍ରେକଦେଇ ଠିଆ ହେଲା ।

—ହେଡ଼ବଡ଼—

ବୋଧହୁଏ ପୁଲିସ ଲଞ୍ଚ । ଆମ୍ଭକୁ ଖୋଜିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ They are to late । ଆମର ଦେଖା ସେମାନେ ପାଇବେ, କିନ୍ତୁ ଅସଲ ଅପରାଧୀମାନେ ଅନେକ ଆଗରୁ ପଳାଇଯାଇଛନ୍ତି—ଦୀପକ ଦୁଃଖ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱରରେ କହିଲା—

ଦୀପକର କଥା ଶେଷ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କେତେ ଜଣ କନେଷ୍ଟବଲଙ୍କ ସହିତ ଜଣେ ପୋଲିସ ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର ଦୃଢ଼ ପଦକ୍ଷେପରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ଦୀପକ ପକେଟରୁ ହୁଇସିଲ୍ ବାହାର କରି ସଙ୍କେତ ଦେଲା ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବାହାରେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିବା ଅବଶିଷ୍ଟ ପୋଲିସ ଘର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ।

ଜଳି ଉଠିଲା ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ଟର୍ଚ୍ଚ । ଆଲୋକରେ ସାରା ଘରଖଣ୍ଡି ପ୍ଲାବିତ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

ଦୀପକ କହି ଉଠିଲା—ହ୍ୟାଲୋ ମିଃ ସାମୁଏଲ ! ଆପଣ ଠିକ୍ ଟେଲିଫୋନ ପାଇ ଆସିଛନ୍ତି ସତ; କିନ୍ତୁ ଏଇମାତ୍ର ସେମାନେ ଏ ଘରୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି ।

So Strange । ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର ସାମୁଏଲ କହିଲେ—

—ଠିକ୍ ଧରିଛନ୍ତି ଆପଣ, କିନ୍ତୁ ମୋର ମନେହୁଏ ଏ ଘରେ ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ଗୁପ୍ତପଥ ଅଛି ତା ନହେଲେ…

—କିନ୍ତୁ ଗୁପ୍ତପଥଟା କ'ଣ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଖୋଜି ବାହାର କରିବା ସମ୍ଭବ ।

—ଡେଡ୍‌ବଡ଼ି—

—କିନ୍ତୁ ତା ବାହାର ନ କରିଲେ ଆମେ କିପରି ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିପାରିବା ।

—ସେମାନେ ଯେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ ଘରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଆପଣ ମନେକରୁଛନ୍ତି ଦୀପକ୍ ବାବୁ ।

—ତା ଠିକ୍ ମନେ କରୁଚ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯେ ଏତେଶୀଘ୍ର ଖୁବ୍ ବେଶୀ ଦୂରରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚି ପାରିଥିବେ ତା ମଧ୍ୟ ମୋର ଧାରଣା ହେଉନାହିଁ । ତା ଛଡ଼ା ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା ମୋର ମନେ ହେଉଛି—

—କୁହନ୍ତୁ ।

—ସେମାନେ ହୁଏତ ଗୁପ୍ତଦ୍ୱାର ଦେଇ କୌଣସି ଗୁପ୍ତକକ୍ଷରେ ନିରାପଦରେ ଚୁପଚାପ ବସିଅଛନ୍ତି ।

—ଏଇଟା ବୋଧହୁଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ ।

—ତା ହେଲେ ଆମର ପ୍ରଥମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅବଲମ୍ବେ ଗୁପ୍ତ କକ୍ଷଟି ଖୋଜି ବାହାର କରିବା ।

—ଖୋଜି ବାହାର କରିବା ଆଗରୁ ଆମକୁ ଘରଟିକୁ ଆଲୋକିତ କରିବାକୁ ହେବ ।

—ହାଁ ତ ନିଶ୍ଚୟ । ଗୋଟିଏ କାମ କରନ୍ତୁ । ଅନ୍ୟ ଘରୁ ଗୋଟିଏ ବଲ୍‌ବ ଆଣି ଲଗାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ଏଇ ଘରେ ।

—[illegible]—

ଠିକ୍ କହୁଛନ୍ତି । ହ୍ରୀବ୍ ସିଂ ।

—ହଜୁର ?

—ତୁମେ ବର୍ତ୍ତିମାନ ଆର ଘରୁ ଗୋଟିଏ ବଲ୍ବ ଖୋଲି ଆଣି ଏ ଘରେ ଲଗାଇ ଦିଅ ତ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପୁଲିସ କନେଷ୍ଟବଲ ହ୍ରୀବ୍ ସିଂ ଛୁଟିଯାଇ ନେଇ ଆସିଲି ବଲ୍ବ ।

ଫିଟ୍ କରିଦେଇ ସାରିବା ପରେ ଘରଟି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଲୋକିତ ହୁଏ ।—କିନ୍ତୁ ଏପରି କୌଣସି ସୂତ୍ର ମିଳିଲାନି ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅନୁମାନ କରାଯାଇ ପାରିବ ଯେ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ କେଉଁ ରାସ୍ତା ଦେଇ ପଳାୟନ କରିଛନ୍ତି ।

ଦୀପକ୍ କୌଣସି କଥା କହେନା ।

ଏକମନରେ ସେ ଘରର ଚଟାଣଟିକୁ ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଶୀକାରୀ ବ୍ଲାଡ଼ହାଉଣ୍ଡ ପରି ତାର ଚକ୍ଷୁର ଦୃଷ୍ଟି । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ସେ ଘରର ଚଟାଣରେ ଗୋଟିଏ ଯାଗାରେ ଆଘାତ କରୁକରୁ କହି ଉଠିଲା—ଠିକ୍ ଏଇବାଟେ ସେମାନେ ପଳାୟନ କରିଅଛନ୍ତି ।

ସମସ୍ତେ ମନଯୋଗଦେଇ ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିଲେ ଚଟାଣର ସେଇ ଅଂଶରେ ଗୋଟିଏ ସରୁ ଫାଟ ।

କିନ୍ତୁ ଏ ରାସ୍ତାର ମୁହଁ ଖୋଲିଯିବ କିପରି ? କେଉଁ ରାସ୍ତା ଦେଇ ଆଗେଇଲେ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ସନ୍ଧାନ ମିଳିବ ।

—ତେଇଶ—

ଦୀପକ ଏବଂ କୁମାର ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ସମସ୍ତେ ଗମ୍ଭୀର ମୁହଁରେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲେ ପରବର୍ତ୍ତୀ କର୍ମ-ପଦ୍ଧତି ଧରି ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ।

× × × ×

ଦୀପକ ଘରଟିକୁ ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ଅନୁସନ୍ଧାନ କଲା । ଏଥର ତା ନିକଟରେ ଗୋଟିଏ ଜିନିଷ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା । ଚଟାଣ ଉପରର ଏଇ ଫାଙ୍କଟି ଗୋଟିଏ ମୂଲ୍ୟବାନ ସୂତ୍ର । ଏଇ ସୂତ୍ର ଧରି ଆଗେଇବାକୁ ହେବ । ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ ଏପରି କିଛି ଉପାୟ ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ଗୁପ୍ତ ରାସ୍ତାଟିକୁ ଖୋଲିଯାଇ ପାରିବ । କେତେଥର ସେ ଚେଷ୍ଟା କଲା, ମାତ୍ର ତାର ଚେଷ୍ଟା ସଫଳ ହୋଇ ପାରିଲାନି ।

ଅବଶେଷରେ ଗୋଟିଏ କଥା ତାର ମନେ ପଡ଼ିଲା । ଯେଉଁ ଷ୍ଟାଣ୍ଡଟିରେ ସୀମାର ଶରୀର ବନ୍ଧାହୋଇ ଥିଲା ହୁଏତ ସେଇଟି ଏଇ ରହସ୍ୟର ଦ୍ୱାର ଉନ୍ମୁକ୍ତ କରିପାରେ ।

କିନ୍ତୁ ଷ୍ଟାଣ୍ଡଟିର କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ସେଇଟି ମଧ୍ୟ ଭୂଗର୍ଭ ଭିତରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଛି । ତେବେ ଠିକ୍ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଗୋଲାକାର ଦାଗ ଦେଖିପାରିଲା ଦୀପକ ଚଟାଣ ଉପରେ ।

ଦୀପକ କହି ଉଠିଲା—ଗୋଟିଏ ଜିନିଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାର କଥା ମି: ସାମୁଏଲ୍ ।

—ତେଉଁଷ୍ଟ—

—କ'ଣ କୁହନ୍ତୁ ତ ?

—ଏଇ ସ୍ଥାନଟିରେ ସୀମା ଦେବୀ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖୁଛି ସେ ଷ୍ଟାଣ୍ଡଟି ସହିତ ସେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଅଦୃଶ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଯାତ୍ରା କରିଛନ୍ତି ।

—ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତା ହେଲେ ଗୁପ୍ତକକ୍ଷକୁ ନିଆଯାଇଛି ।

—ଠିକ୍ ଧରିଛନ୍ତି । ସେ ଯାଇ ଗୁପ୍ତକକ୍ଷରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଥିଲେ ଠିକ୍ ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ । ଗୋଟିଏ ଷ୍ଟ୍ୟାଣ୍ଡ ସହିତ ଏଠାରେ ତାଙ୍କୁ ବନ୍ଧା ଯାଇଥିଲା । ସେଇଠା ବ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଏଇ ଛୋଟ ଗୋଲକାର ସ୍ଥାନଟା ଦେଖାଯାଉଛି ଚଟାଣ ନାହିଁ । ତା ଉପରେ ।

—ଏଇଟି ହୁଏତ କୌଣସି ସୂତ୍ର ନିହିତ ଅଛି ଗୁପ୍ତକକ୍ଷରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ।

—ତା ଅବଶ୍ୟ ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଦୀପକ କହିଲା ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବରେ ।

—ଦୀପକ ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ଆଘାତ କଲା ସେଇ ସ୍ଥାନଟିକୁ ଜୋର ସହିତ ।

—ଘଡ଼—ଘଡ଼—ଘଡ଼

ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦ କରି ଚଟାଣ ଉପରୁ ଗୋଟିଏ ପଥର ଘୁଞ୍ଚିଯାଇ ଗୁପ୍ତଦ୍ୱାର ଖୋଲିଗଲା । କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି ଯାଇ ଶେଷ ହୋଇଛି ଏହି ଗୁପ୍ତଦ୍ୱାର ?

—ତେଇଶବନ୍ଧ—

ଦୀପକ ସମେତ ସମସ୍ତ ପୁଲିସବାହିନୀ ଉତ୍ଫୁଲ୍ଲ ହୋଇ ଉଠିଲେ ।

ଦୀପକ ସେଇ ଗହ୍ବର ମଧ୍ୟରେ ଟର୍ଚ୍ଚ ପକାଇଲା । କେତେଗୁଡ଼ାଏ ସିଡ଼ି ତାର ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଲା । କେଉଁ ଅଜଣା ଜାଗାରେ ଯାଇ ଶେଷ ହୋଇଛି ଏହି ସିଡ଼ି । ତା କିଏ ଜାଣେ ।

ଦୀପକ ଅସ୍ତେ ଅସ୍ତେ ପାହାଚ ପରେ ପାହାଚ ଅତିକ୍ରମ କରିଗଲା ।

ଡାହାଣ ହାତରେ ରିଭଲଭର । ବାହାରେ କନେଷ୍ଟବଲ-ମାନଙ୍କୁ ପହରା ଦେବାକୁ କହି ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟର ଓ କୁମାର ଦୀପକର ପଥ ଅନୁସରଣ କଲେ ।

ସରୁପଥ, ଅଙ୍କାବଙ୍କା ପାହାଚ ତଳଆଡ଼କୁ ପଡ଼ିଛି । କେଉଁଟି ଯାଇ ଶେଷ ହେବ ତା କିଏ ଜାଣେ—ମନରେ ଅଜ୍ଞାତ ଭୟ ମିଶ୍ରିତ କୌତୁହଳ ।

ଦୀପକ ଯେପରି ଅନ୍ୟମନସ୍କ ।

କୁମାର ଏଥର କହିଲା—ଗୋଟାଏ କଥା ଦୀପକ ବାବୁ । ଶେଷପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ଏଠି ଭିତରରେ ଅଉ କ'ଣ ସେମାନଙ୍କ ସନ୍ଧାନ ପାଇବା ।

—ଦୀପକ କହିଲା—ଆଶା ତ କରୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖାଯାଉ କେଉଁଟି ଏହା ଶେଷ ହେଉଛି ।

—ତେଉ୍‌ବନ୍ଧ—

ତଳଆଡ଼କୁ ସିଡ଼ିଗୁଡ଼ିକ କ୍ରମଶଃ ଆହୁରି ଛୋଟ ହୋଇ ଆସୁଛି । ସରୁ ଅଣଓସାରିଆ ପଥ ।

ଦୀପକ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇ ଅନେକ କଷ୍ଟରେ ଆଗେଇ ଚାଲୁଛି । ଅନ୍ୟମାନେ ତାର ଅନୁସରଣ କରୁଥାନ୍ତି ।

ଶେଷରେ ଗୋଟିଏ ଚଉଡ଼ା ଜାଗାରେ ପାହାଚଗୁଡ଼ିକ ଶେଷ ହୋଇଛି । ଜାଗାଟି ବେଶ ପ୍ରଶସ୍ତ । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ସେମାନେ ଦେଖି-ବାକୁ ପାଇଲେ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସୁଡ଼ଙ୍ଗର ମୁହଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ସେହି ବାଟ ଦେଇ ଆଗେଇ ଚାଲିଲେ । ପ୍ରାୟ ତିନିଚାରି ମିନିଟରେ ସେମାନେ ଆସି ସୁଡ଼ଙ୍ଗ ଶେଷପ୍ରାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ହଠାତ୍ ଦୀପକ ଦେଖିପାରିଲା—ଦୂରରେ କ'ଣ ଗୋଟିଏ ଧଳା ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ସେଇଟା ଉଠାଇ ଆଣିବାରୁ ଜଣାପଡ଼ିଲା, ତା ଗୋଟିଏ ଲେଡ଼ିର ରୁମାଲ ।

ତା'ର କୋଟିଏ କୋଣରେ ଛୋଟ ଇଂରାଜୀ ଅକ୍ଷରଟିଏ ଲେଖା- "S" ହୋଇଛି ।

ଏଇଟି ତା ହେଲେ ସୀମାର । ଏଇ ରାସ୍ତାଦେଇ ସେମାନେ ଯେ ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଛନ୍ତି ତାହା ନିଃସନ୍ଦେହରେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଗଲା ।

କିନ୍ତୁ ଏଥର ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ଧାନ ମିଳିବ କିପରି ? ଦୀପକ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ବାବୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲା—

—ତେଡ଼ୁବଡ଼—

—ଆଗରେ ଦେଖୁଛୁ ଗୋଟେ ଛୋଟ ରାସ୍ତା—ଏ ରାସ୍ତାଟା ନିଶ୍ଚୟ ଯାଇ ବଡ଼ ରାସ୍ତାରେ ମିଶିଛି ।

—କିନ୍ତୁ ମୁସ୍କିଲ ଏଇ ଯେ, କେଉଁ ରାସ୍ତା ଦେଇ ସେମାନେ ଯାଇଛନ୍ତି ତା ଆମେ ଜାଣିପାରୁନା—ଦୀପକ ଉତ୍ତର ଦେଲା—

—ମୁଁ ଭାବୁଛି—

ଇନସପେକ୍ଟରଙ୍କ କଥା ଶେଷ ନ ହେଉଣୁ ଦୀପକ କହିଲା—ମୁଁ ଗୋଟିଏ କ୍ଲୁ ପାଇଛି—

—ସେ କି କଥା—

—ହଁ, ଦେଖନ୍ତୁ ।

ଦୀପକ ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ଟର୍ଚ୍ଚ ପକାଇ ଦେଲା । ନରମ ମାଟି । ତା ଉପରେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ପାଦ ଚିହ୍ନ । ପଦଚିହ୍ନ ଅନୁସରଣ କରି ଆଗେଇଲା ଦୀପକ—ବଡ଼ ରାସ୍ତାରେ ଯେଉଁଠି ମିଶିଛି ଏଇ ଛୋଟ ଗଳିଟି—ପଦଚିହ୍ନ ସେଇଠି ଶେଷ ।

—ଏଣିକି କିନ୍ତୁ ଆଉ ପଦଚିହ୍ନ ନାହିଁ, ଇନ୍‌ସପେକଟର ମି:ସାମୁଏଲ କହିଲେ—।

—ନାଁ, ଦୀପକ ଉତ୍ତର ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ଗାଡ଼ି ଚକର ଦାଗ ଏଇ ଦେଖନ୍ତୁ—ଏଇ ଦିଗକୁ ଯାଇଛି । ଏଠାରେ ସେମାନଙ୍କର ଗାଡ଼ି ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା ବୋଧହୁଏ ।

—ତେଇଶ—

—ତା' ତ ଦେଖୁଛୁ ।

—ଏଠାକୁ ଆମ ଲଗ୍‌ଟା ଏବଂ ମୋ ଗାଡ଼ିଟା ନେଇ ଆସିବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରନ୍ତୁ ଆପଣ । ବୋଧହୁଏ ଏମାନେ ଷ୍ଟେସନ ଆଡ଼କୁ ଯାଇଛନ୍ତି ।

—କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଆମେ ଏତେ ଡେରିରେ ଯାଇ ପାଇ ପାରିବା ।

—ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ ପାଇବା । ତାପରେ ଅବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାକୁ ହେବ ।

—ବେଶ୍, ମୁଁ ଗାଡ଼ି ଆଣିବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରୁଛି କହି ମିଃ ସାମୁଏଲ୍ ଚାଲିଗଲେ ।

× × × ×

ଗାଡ଼ି ସିଧା ଚାଲିଲା ଷ୍ଟେସନ ଅଭିମୁଖେ ।

ପୁଲିସ ଲଗ୍ ସେମାନଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଛି ।

ଗୋଟିଏ ଚକଚକିଆ ଗାଡ଼ିକୁ ଦେଖି ଦୀପକ କହିଉଠିଲା—ଦେଖନ୍ତୁ, ମିଃସାମୁଏଲ—ଏଇ ଯେଉଁ ଗାଡ଼ିଟା ଆମ ଆଗରେ ଯାଉଛି ଏଟା ହେଉଛି ମରସ୍ ମାଇନର । ଆମେ ଚକର ଦାଗ ଦେଖି ଯେଉଁ ଧରଣର ଗାଡ଼ିର କଥା ଭାବୁଥିଲେ ସେଇଟା ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ଛୋଟ ଗାଡ଼ି । ହେବା ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ବା ଛୋଟ ମରସ୍ ।

—ଡେଡ଼୍‌ବଡ଼ି—

—ତା ନିଶ୍ଚୟ—ଏତେବେଳେକେ କୁମାର କଥା କହିଲା ।

—ତା ହେଲେ ଏଇଠାକୁ ଅନୁସରଣ କରାଯାଉ । ଏଠାଂ ମଧ୍ୟ ସେଇ ବାଗରୁ ଆସୁଛୁ । ବୋଧହୁଏ ଟ୍ରାଫିକ ପୁଲିସଦ୍ୱାରା କେଉଁ ଛକ ଜାଗାରେ ଅଟକି ଯାଇଥିଲା । ତା ଛଡ଼ା ସେମାନଙ୍କ ଗାଡ଼ି ଘୁଞ୍ଚିବାର ଦେଖି ତେବରେ ତ ଆମେ ଆସିନାହୁଁ । କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି କୁମାର ବାବୁ ।

—ତା ଠିକ୍—

—ତେବେ ଠିକ୍ ଏଥର ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ମନରେ ଗାଡ଼ି ଘୁଞ୍ଚାନ୍ତୁ । ମରିସ୍ ଗାଡ଼ିଟା ଷ୍ଟେସନ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଥାଏ । ବେଶୀ କିଛି ଦୂରତ୍ୱ ରଖି ଏମାନେ ଅନୁସରଣ କରୁଛନ୍ତି । କିଛି ସମୟ ପରେ ମଟରଟି ଆସି ପୁରୀ ଷ୍ଟେସନରେ ପହଁଚିଥିଲା । ଦୀପକ ନିଜ ଗାଡ଼ିକୁ ଟିକେ ଦୂରରେ ରଖି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଗାଡ଼ି ନିକଟରେ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ କହି କୁମାର ଓ ମି:ସାମୁଏଲଙ୍କୁ ନେଇ ଷ୍ଟେସନ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲା ।

ରାତ ଆସି ଶେଷ ହେଲାଣି । ଭୋର ହେବାକୁ ଆଉ ବେଶୀ ଡେ଼ରି ନାହିଁ । ପୂର୍ବ ଆକାଶ ଫର୍ଚ୍ଚା ହୋଇ ଆସୁଛି ।

ଦୀପକ କହିଲା—ଏତେ ସକାଳୁ ମରିସ୍ ଗାଡ଼ିଟା ଯେପରି ଛୁଟି ଷ୍ଟେସନକୁ ଆସିଲା, ସେଥିରୁ ଏମାନଙ୍କ ଗତିବିଧି ସନ୍ଦେହ ଜନକ । ମୋର ମନେହୁଏ ଆମେ ଠିକ୍ ରାସ୍ତାଧରି ଆସିଛେ ।

—କିନ୍ତୁ କୁମାର ଟିକେ ଯେପରି ଶଙ୍କିତ ମନେହୁଏ ।—ଯଦି ଏମାନେ ନ ହୋଇଥାନ୍ତି ତେବେ !

—ତେଡ଼୍‌ବଡ଼—

—ତେବେ ଆମର ସକଳ ପରିଶ୍ରମ ବ୍ୟର୍ଥ କିନ୍ତୁ ଚେଷ୍ଟା ତ ଛାଡ଼ ପାରୁନୁ ।

—ସେ କଥା ଠିକ୍ ।

—ଭାଗ୍ୟ ଉପରେ ବେଳେ ବେଳେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ହୁଏ କୁମାର ବାବୁ—ତା ନ ହେଲେ—ମୁଁ ତ ସେକଥା ଅସ୍ୱୀକାର କରୁନ ।

—ଏଇ ଦେଖନ୍ତୁ । ସେମାନେ ଟିକେଟ ନେଉଛନ୍ତି । ଏତେ ସକାଳୁ କୌଣସି ଗାଡ଼ି ଅଛି ନା କ'ଣ ?

—ହଁ; ଅଛି । କିନ୍ତୁ ସେ ଗାଡ଼ିରେ ।

—କେଉଁ ଗାଡ଼ି ।

—ଘଣ୍ଟାକ ପରେ ଗୋଟାଏ ଗାଡ଼ି ଛାଡ଼ିବ । ତାପୂର୍ବରୁ ଆମକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଏମାନେ ସେଇ ଲୋକ କି ନା । ଏ ଗାଡ଼ି କଲିକତା ଯିବାପାସେଞ୍ଜର ଆମକୁ ଏମାନଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରିବାପୂର୍ବରୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହେବାକୁ ହେବ ଯେ ଏମାନେ ଆମର ସେଇ ଲୋକ ।

—ତା ତ ନିଶ୍ଚୟ ।

—ବେଶ୍ ତା ହେଲେ ଚାଲନ୍ତୁ । ଏଇ ଦେଖନ୍ତୁ ଧରାଧରି କରି ଗୋଟେ ବଡ଼ ବାକ୍ସ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଉଛନ୍ତି । ଏଇ ବାକ୍ସରେ ସୀମା ଦେବୀଙ୍କୁ ରଖା ହୋଇନି ତ ?

—କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ବାକ୍ସ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ରଖିବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ କି ?

—ଓଡ଼ିବଣ୍ଡ—

—ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ନା । ଏମାନେ କିପ୍ରକାର ହୃଦୟହୀନ ପଶୁ । କୌଣସି ବିଷୟ ଏମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

—ତା ହେଲେ ଚାଲନ୍ତୁ । ସମୟର ଅଳ୍ପ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏମାନଙ୍କୁ ଏଠାରେ ବାଧା ନ ଦେଇ ପାରିଲେ ଆଉ କୌଣସି ଦିନ ବାଧା ଦେଇ ପାରିବା କି'ନା ସନ୍ଦେହ ।

—ତା' ତ ଠିକ୍' ତେବେ ଚାଲନ୍ତୁ ।

ସମସ୍ତେ ଦ୍ରୁତପାଦରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଲେ ।

ଅପର କ୍ଲାସ ୱେଟିଂ ରୁମ୍ ।

ଚାରିଜଣ ଲୋକ ୱେଟିଂ ରୁମ୍‌ରେ ବସିଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଥୁଆ ହୋଇଛି ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ବାକ୍ସ ଓ ଦୁଇଟି ପ୍ଲେଟ ବେଡ଼ିଂ । ଟ୍ରେନ୍ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଆହୁରି ଘଣ୍ଟାଏ ବିଳମ୍ବ ଅଛି ।

ଦୀପକ—ମିଃ ସାମୁଏଲ ଅପଣଙ୍କ ଏରିୟା ବାହାରେ ଆପଣ ଏମାନଙ୍କୁ ସର୍ଚ୍ଚ କରିବେ ନାହିଁ ତେଣୁ ଆପଣ ରେଲବାଇ ଜି.ଆର.ପି ପୋଲିସଙ୍କୁ ଟେଲିଫୋନ କରନ୍ତୁ ।

—କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯଦି Immediate step ନ ନିଅନ୍ତି ।

—ନିଶ୍ଚୟ ନେବେ । ଆଉ ଯଦି ନ ନିଅନ୍ତି ତେବେ ମୋ ନା କହିବେ । ଆଗାଉରେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ମୋତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ।

ମିଃ ସାମୁଏଲ ଓ ଦୀପକ ଯାଇ ଗୋଟିଏ ପବ୍ଲିକ୍ ଟେଲିଫୋନରୁ ଫୋନକରି ସମସ୍ତ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ଅଧଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ଫେରିଆସିଲେ ।

—ତେଇବଢ଼—

କିନ୍ତୁ ଦୀପକ ଫେରି ଆସି ଅବାକ୍ ହୋଇ ଗଲା । ଦୀପକ ଦେଖିଲା—ଡାଇନିଂ ରୁମଟିରେ ଥିବା ବଡ଼ ଲଗେଜଟି । ମାନେ ବଡ଼ ବାକ୍ସଟି ନାହିଁ ।

କେଉଁ ବାଟେ ଯେ ସେମାନେ ତାକୁ ହଟାଇ ନେଇଛନ୍ତି ସେ ତା ଅନୁମାନ କରିପାରିଲାନାହିଁ ତାର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଯେ ସେମାନେ ହଟାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ସେଥିରେ ତାର ସନ୍ଦେହ ରହିଲାନି । କିନ୍ତୁ- ବର୍ତ୍ତମାନ ଉପାୟ ।

ଠିକ୍ ଏ ପରେ ମି:ସାମୁଏଲ ଫେରିଆସିଲେ । ଦୀପକ ସବୁ କଥା ଖୋଲି କହିଲା । ସୀମାକୁ ଅଜ୍ଞାନକରି ବୋଧହୁଏ ଏହି ବାକ୍ସରେ ରଖାହୋଇଥିଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସର୍ଚ୍ଚ କରି ହତାଶ ହେବା ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ଫଳମିଳିବ ନାହିଁ । ତା ଛଡ଼ା ମିଛରେ ଏମାନଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବା ଲାଭ କ'ଣ ? କିନ୍ତୁ କିପରି ଏତେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ଏମାନେ ବାକସ୍‌ଟିକୁ ଅଦୃଶ୍ୟ କରି ଦେଲେ । ଏମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କୁଶଳତା ଦେଖି ଦୀପକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଏବଂ ମି:ସାମୁଏଲଙ୍କୁ କହିଲା—ବାସ୍ତବିକ୍ ଏମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷତା ତୁଳନାରେ ଆମର ପୁଲିସ୍ ବାହିନୀ ତୁଚ୍ଛ । ଆମମାନଙ୍କ ପରି Effe cient ପୁଲିସ୍ ଅଫିସର ଏମାନଙ୍କ ପଛରେ ନ ଲାଗିଲେ ଏମାନଙ୍କ ଦେହରେ ହାତଦେବା କାହାରି ସମ୍ଭବପର ହେବ ନାହିଁ । ମି:ସାମୁଏଲ ନୀରବ ।

ଢଂ, ଢଂ, ଢଂ,

ଶେଷ ଘଣ୍ଟା ବାଜିଲା

—ତେଡ୍‌ବଢ଼—

ଟ୍ରେନ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଆଉ ବେଶି ଡେରିନାହିଁ । ଦସ୍ୟୁ ଦଳ ଉଠିପଡ଼ିଲେ ଗୋଟିଏ ଫୋର୍ଥକ୍ଲାସ ଡ଼ବାରେ । କେତୋଟି ଡ଼ବାଛାଡ଼ି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଡ଼ବାରେ ଉଠିପଡ଼ିଲେ ଦୀପକ ଆଉ କୁମାର ।

ମି:ସାମୁଏଲ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ । —ମୋର କ'ଣ ଆପଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯିବା ପ୍ରୟୋଜନ ମନେକରୁଛନ୍ତି ଦୀପକ ବାବୁ ?

—ନା—ମୋ ପାଖରେ ପରିଚୟ ପତ୍ର ଅଛି ତା ସାହାଯ୍ୟରେ ମୁଁ ଯେକୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ପୁଲିସର ସାହାଯ୍ୟ ନେଇପାରିବି କିନ୍ତୁ— ଠିକେ ସାବଧାନରେ ଚଳିବେ । —ଏମାନେ ଯେ ମାରାତ୍ମକ ଲୋକ ଏ ବିଷୟରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

—ତା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଜାଣେ,ତେବେ ଭୟ ମୋ ଜୀବନରେ କେବେ ମୁଁ ପାଇନି, ମୁଣ୍ଡରେ ବୁଦ୍ଧିଥିଲେ ଭଗବାନ୍ ଆମକୁ ଅବଶ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ ।—

—ତା ହେଲେ ମୁଁ ଯାଉଛି ।

—ହଁ—କିନ୍ତୁ ମନେରଖନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଆହତ ଅବସ୍ଥାରେ ଆମେ ବନ୍ଦୀ କରିଥିଲେ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ କିଛି କଥା ବାହାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ ।

—ସେ ବିଷୟରେ ଆପଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହନ୍ତୁ ।

—ତେଇଶ—

ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ମିଃ ସ୍ୱାମୁଏଲ ବିଦାୟ ନେଲେ ।

କିନ୍ତୁ ସୀମାର କୌଣସି ସମ୍ବାଦ ମିଳିଲନାହିଁ । କୌଣସି ଉପାୟରେ ସୀମାକୁ ସେମାନେ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି ଅଚେତ ଅବସ୍ଥାରେ, ଏକଥା ଦୀପକ ବୁଝିପାରିଲା । ଏ କାମରେ ଏମାନେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ବୋଲି ମନେହୁଏ ।

ଏମାନେ ସୀମାକୁ ଯେ କାହିଁକି କଲିକତା ନେଇଯାଉଛନ୍ତି ଦୀପକ କିଛି ବୁଝିପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଗାଡ଼ି ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଛାଡ଼ିଲା ।

ଦୀପକ ଗୋଟିଏ ବାର୍ଥ ଉପରେ ଶୋଇପଡ଼ିଲା ଏବଂ କୁମାରକୁ କହିଲା—ଆପଣ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆଖି ରଖନ୍ତୁ । ମୁଁ ଟିକେ ବିଶ୍ରାମ ନିଏ । ତାପରେ ଆପଣ—

—ବେଶ୍ । ଖୁବ୍ ଭଲ ପ୍ରସ୍ତାବ ।

ଦୀପକ ଚୁପ୍‌ଚାପ ଶୋଇପଡ଼ିଲା ।

କୁମାର ବାହାରକୁ ଚାହିଁ କେତେ କ'ଣ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲା—

ଟ୍ରେନ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଚାଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି ।

× + + ×

ଟ୍ରେନ୍ ଚାଲିଛି ।

—ତେଇଶ—

ଘଣ୍ଟା ପରେ ଘଣ୍ଟା, ରାତ୍ରି ପରେ ଦିନ ।

ଗାଡ଼ି ଆଗେଇ ଚାଲିଥାଏ ଷ୍ଟେସନ ପରେ ଷ୍ଟେସନ । କଟକ, ବାଲେଶ୍ୱର, ଖଡଗପୁର, ସାନ୍ତ୍ରାଗାଛି । ଗାଡ଼ି ଆସି ଠିଆ ହେଲା ହାବଡ଼ା ଜଙ୍କସନରେ । ବୃହତ୍ ଜଙ୍କସନ୍ । ପଶ୍ଚିମ ବଙ୍ଗର ରାଜଧାନୀ ସାରା ଭାରତର ବାଣିଜ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର । ଏଇ କଲିକତା ନଗରୀରେ ଗାଡ଼ି ଷ୍ଟେସନରେ ଠିଆହେବା ମାତ୍ରେ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ପଛରେ ସେହି ଦୀର୍ଘ ଲୋକଟି ।

ଦୀପକ ବୁଝିପାରିଲା ଏହି ତିନିଜଣ ଦୀର୍ଘ ଦେହଧାରୀ ଲୋକଟିର ଆଜ୍ଞାବହ ମାତ୍ର । ଦୀପକ କୁମାରକୁ କହିଲା—

ଏଥର ଚୁପ୍‌ଚାପ ଏମାନଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତୁ । ବାଧା ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରନ୍ତୁନି । କାରଣ ଆମେ ହେଲେ ବିଦେଶୀ । ଆମର ପ୍ରତିପତ୍ତି ଏଠାରେ ଖୁବ୍ ବେଶୀ ନୁହେଁ । ଆଉ ଏମାନଙ୍କ ଦଳବଳ ବେଶୀ ଏବଂ ଏମାନେ ସଶସ୍ତ୍ର । ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କ ଆଡ୍‌ଡା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଁଚ ନ ପାରିଲେ ଆମେ କୌଣସି କର୍ମପନ୍ଥା ଅବଲମ୍ବନ କରିପାରିବା ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ଏମାନେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ, ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ ଲୋକମାନେ କ୍ରମେ ବଗାଟିଏ ଲଗେଜ ଭ୍ୟାନ ପାଖରେ ଆସିଠିଆ ହେଲେ ।

ସେଠାରେ ମାଲପତ୍ର ଉତ୍ତରା ହେଉଥିଲା । ସେମାନେ ଖଣ୍ଡେ କାଗଜ ନେଇ ରେଲୱେ କର୍ମଚାରୀକୁ ଦେଖାଇବାରୁ କର୍ମଚାରୀଟି

କାଗଜଟି ପଛପାଖେ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଦସ୍ତଖତ ନେଇ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ବାକସ୍ ଦେଖାଇ ଦେଲେ । ଦୁଇଜଣ ଲୋକ ଧରାଧରି କରିନେଇ ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ବାହାରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବା ଗୋଟେ ଗାଡ଼ିରେ ଉଠାଇଦେଲେ ।

ଦୀପକ ଓ କୁମାର ବୁଝିପାରିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ବାକସ୍ଟି ସେମାନଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତରେ ସେମାନେ ବୁକିଂ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏକଥାମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ଉକ୍ତ ବାକସ୍‌ରେ ସୀମାଦେବୀ ଅଚେତ ଅବସ୍ଥା ଅଛନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ—କୁମାର ପ୍ରଶ୍ନକଲା ।

ଏଠାରେ ଏମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ବିରାଟ ଅଡ୍ଡା ଅଛି । ଏହିଠାକୁ ଆଣିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସୀମାକୁ ଏମାନେ ବନ୍ଦୀ କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆମକୁ ଏଠାରେ କିଛି ନ କରି ସେମାନଙ୍କ ଅଡଡା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

କଥା ଶେଷ ନ ହେଉଣୁ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷଙ୍କ ଗାଡ଼ିଟି ଛାଡ଼ିଦେଲା ।

ଦୀପକ ଆଉ କୌଣସି କଥା ନ କହି ଗୋଟେ ଟ୍ୟାକ୍ସିରେ କୁମାର ସହିତ ବସିପଡ଼ି ଉକ୍ତ ଗାଡ଼ିକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଡ୍ରାଇଭରକୁ କହିଦେଲା ।

\+ × + +

ଗାଡ଼ି ଛୁଟି ଚାଲିଲା ।

—ତେଡ୍‌ବଢ଼—

ଅନେକ ଅଙ୍କା ବଙ୍କା ରାସ୍ତା ଦେଇ ସହର ତଳିଆ ଗୋଟିଏ ଅଶଂରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ସହର ତଳେ ଶେଷଆଡ଼କୁ ଛୋଟ ଫ୍ଲାଟ ବହୁଦିନର ପୁରୁଣା ।

ଆଗରେ ଜଙ୍ଗଲ । ଘରଟିରୁ ଚୂନପଥର ଖସିପଡ଼ୁଛି । ଦେଖିଲେ ମନେହୁଏ ମନୁଷ୍ୟବାସୋପଯୋଗୀ ନୁହେଁ ।

ଗାଡ଼ିଟି ଆସି ସେହିଘର ସାମନାରେ ଠିଆହେଲା ।

ଦୀପକ ନିଜର ଟ୍ୟାକ୍ସିଟି ବହୁତଦୂରରେ ଠିଆ କରାଇ ଭଡ଼ାଦେଇ ଟ୍ୟାକ୍ସିଟି ବିଦାକରିଦେଲା । ସେମାନଙ୍କ ଗାଡ଼ିରୁ ଧରାଧରି କରି ବାକସ୍‌ଟି ଓହ୍ଲାଉଥିବା ସମୟରେ ଦୀପକ କୁମାରକୁ କହିଲା— ଏଥର ଆମକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେମାନେ ପ୍ରାଣପଣେ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ ସୀମାକୁ ଅଟକ ରଖିବାକୁ । ତା ଛଡ଼ା ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କର ଆଉ କୌଣସି ବିପଦର ଆଶଙ୍କା ନାହିଁ ଆଉ ଆମେ ଏଇ ସୁଯୋଗରେ ହଠାତ ସେମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ।

—କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ କଥା ଦୀପକବାବୁ ।

ଆମେ ପୋଲିସ୍‌ର ସାହାଯ୍ୟ ନେବା କି ?

ନିଶ୍ଚୟ—କିନ୍ତୁ ଆଗରୁ ନୁହେଁ । ପ୍ରଥମେ ଠିକ୍ ଏମାନଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରି ପ୍ରକୃତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟା ବୁଝିନେବା ।

—ବେଶ୍ ।

—ତାପରେ ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସବୁକିଛି ପ୍ରମାଣ କରାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଆରେଷ୍ଟ କରିବା ।

ତେଢ଼୍‌ବଡ଼

ସେ ଭଲ ।

ଦୀପକ ଆଉ କୌଣସି କଥା ନ କହି ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ନଜର ରଖିଲା ।

ଏହାପରେ ସେମାନେ କଣ କରୁଛନ୍ତି ସେଇଟି ଜାଣିବା ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଥମ ଓ ପ୍ରଧାନ କାମ ।

× × × ×

କଲକତା ସହରଠାରୁ ଅନ୍ତତଃ ପାଞ୍ଚମାଇଲ ଦୂରରେ ଏ ସ୍ଥାନଟି ଅବସ୍ଥିତ । ଏଇ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ଘରଟି ବହୁତ ବଡ଼ ବୋଲି ମନେ ହୁଏ । ବହୁ ପ୍ରାଚୀନକାଳର ଘର । ଏହି ଘରଟି ଯେ ଶହେ ବର୍ଷରୁ ବେଶୀ ହେବ ଏଥିରେ ଦୀପକର ସନ୍ଦେହ ନ ଥିଲା ।

ବାହାର ଦେଖି କଳ୍ପନା କରିହେଉ ପାରେନା ଯେ ଏ ଘରେ ଲୋକ ବସବାସ କରିବା ସମ୍ଭବ । ଚୂନ ଏବଂ ଇଟାରେ ତିଆରି ଏଇ ଘରଟିରେ ପଲସ୍ତରାର ନାମ ମାତ୍ର ନାହିଁ ।

ଘର ପଛରେ ଭୟଙ୍କର ଜଙ୍ଗଲ । ସବୁ ଅଡୁ ଘରଟି ଅନ୍ଧକାରରେ ଘେରି ରହିଛି ।

ଦୀପକ ଭାବିଲା—ବର୍ତ୍ତମାନ କ'ଣ ଘର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ତାର ଉଚିତ ହେବ । ସେ ଜାଣିପାରିଲା ଯେ ଦିନବେଳା ସେମାନଙ୍କ ପଛରେ ଲଗିଲେ ଫଳ ହେବ ଠିକ ଓଲଟା । କାଳେ ଯଦି ଧରାପଡ଼ି ଯାଆନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ଚେଷ୍ଟା ବ୍ୟର୍ଥ ହେବ ।

—ତେଇଶ—

ତା ଅପେକ୍ଷା ସେମାନେ ଯଦି ରାତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ପରିଶ୍ରମ ସାର୍ଥକ ହେବ । ତେଣୁ ସେ ଘରଟିର ଅବସ୍ଥିତି ଏବଂ ତାର ଗଠନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମୋଟା ମୋଟି ଟିଗାଟିଏ ଧାରଣା କରିନେଇ କୁମାରକୁ ଚାହିଁ କହିଲା—ଚାଲନ୍ତୁ, ଏଥର ଅନ୍ୟ ଆଡ଼େ ଯିବା । ଆମକୁ ଅନ୍ୟ ଦିଗରୁ ଆଗେଇବାକୁ ହେବ ।

କୁମାର କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅବଲମ୍ବନ କରିବ ନାହିଁ ।

—ଆପାତତଃ ନା—

—କାହିଁକି ?

—ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନଙ୍କ ପଛରେ ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ସହଜରେ ଧରା ପଡ଼ିଯିବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି । ତା ଅପେକ୍ଷା—

—ତା ଅପେକ୍ଷା କ'ଣ କଲେ ଭଲ ହେବ କୁହନ୍ତୁ ।

—ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଦିନବେଳା ଆମେ ପୁଲିସ୍ ମହଲରେ ଟିକେ ପରିଚିତ ହେବା ତାପରେ ରାତି ନିଃଶବ୍ଦରେ ଆମର କାମ କରିବା ।

—ସେଇ ଭଲ, କହି ଦୁହେଁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ ।

ବହୁଦିନ ପରେ ଆଜି ସୀମାର ଜ୍ଞାନ ଫେରିଆସିଲା । ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡ ଦେଖି ସେ ଜ୍ଞାନ ହରାଇ ଥିଲା । ସେ ଜାଣିଥିଲା ଯେ ଏମାନେ ତାକୁ ହତ୍ୟା କରିବେ । କିନ୍ତୁ ତା ପରେ କ'ଣ ଘଟିଲା ସେ ଜାଣେନା । ଏହି ଦୁଇଟି ଦିନ ଯେ କିପରି କଟିଲା ତା ସୀମା ଜାଣିପାରିନାହିଁ ।

—ତେଇଶ—

ଚେତନାର ବିସ୍ମୃତ ପରିଧି ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ହତାଶା ଆଉ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ପୁଞ୍ଜିଭୂତ ହୋଇ ଉଠିଲା ସୀମା ମନରେ ।

ନିଜର ମନକୁ ନିଜେ ସୀମା ପ୍ରଶ୍ନକଲା—ଏ ତାର କ'ଣ ହେଲା । କାହିଁକି ଅଜି ସେ ଏଇ ଅପରିଚିତ ପରିବେଶ ଭିତରେ ସେ ଚୁପ୍ ହୋଇ ଶୋଇ ରହିଛି । ଧୀରେ ଧୀରେ ଉଠିବସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା ।

ଗୋଟିଏ ସବଳ ହାତର ସ୍ପର୍ଶଲାଗେ ସୀମା ଦେହରେ ।

—ଚମକି ପଡ଼ିଲେ ସୀମା ।

ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ଦୀର୍ଘ ଦେହଧାରୀ ସେହି ଲୋକଟି । ସୀମାର ଚେତନା ଫେରିଆସିବାର ଦେଖି ଲୋକଟି ଆସ୍ତେ ଧୀର କଣ୍ଠରେ କହିଲା—

—ଏଥର ନିଶ୍ଚୟ ମୋ କଥାରେ ଅବାଧ୍ୟ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବନି ?

ଆପଣ କିଏ ?

—ମୁଁ କିଏ, ତା ଶୁଣି ତୁମର କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ । କେବଳ ଏତିକି ମନେରଖ ଆଜିଠାରୁ ଆଜୀବନ ତୁମେ ବନ୍ଦୀ ମୋ ହାତରେ ।

—କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ?

—ତା ଶୁଣାଇବାକୁ ମୁଁ ଚାହେଁନା । ଅବଶ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୁଣାଇଲେ କ୍ଷତି ନାହିଁ ।

—ତେବେ କୁହନ୍ତୁ ନା ?

—ଡ଼େଡ଼୍ବଡ଼—

—ବେଶ ଶୁଣ, ପ୍ରଥମେ ତୁମର ପରିଚୟ ଦିଏଁ ।

—ମୋର ପରିଚୟ ।

—ହଁ, ତୁମେ ହେଉଛ ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଯାବତୀୟ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତିର ଉତ୍ତରାଧିକାରିଣୀ । ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର କନ୍ୟା ତୁମର ଧନ ସମ୍ପତ୍ତିର ଭାବି ମାଲିକଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାନୁସାରେ ମୋତେ ତୁମକୁ ବନ୍ଦୀ କରିବାକୁ ହେଉଛି ।

—କିନ୍ତୁ ଆପଣ କିଏ ?

—ମୁଁ ତୁମର କେହି ନୁହେଁ—ତେବେ ବାଲ୍ୟକାଳୁ ତୁମର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ଭାର ନେଇ ଆସିଛି ।

—ମୋର ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ?

ହଁ, ଯେତେବେଳେ ତୁମର ବାବାଙ୍କ ମନକୁ ବିଷାକ୍ତ କରାଇ ମାଙ୍କୁ ତୁମର ଘରୁ ତଡ଼ାଇ ଦେଇଥିଲେ—ତୁମର ଦାଦା ମା ତୁମକୁ ଜନ୍ମକରି ଟେକି ଦେଇଥିଲେ ମୋ ହାତକୁ ଏବଂ ତୁମର ଲାଳନ ପାଳନପାଇଁ ଦେଇଯାଇଥିଲେ ଗୋଟିଏ ହାର—ଯାହାର ମୂଲ୍ୟକି ହଜାରେ ଟଙ୍କାରୁ କମ ନୁହେଁ । ମାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମୁଁ ତୁମକୁ ନେଇ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ରଖାଇଥିଲି ଛଦ୍ମନାମରେ ଏବଂ ତୁମ ମା'ଙ୍କ ଦେଇ ହାର କରିଛି ଆତ୍ମସାତ ।

—ତା ହେଲେ ମୋର ଦାଦା କିଏ ?

—ତା ମୁଁ କହି ପାରିବିନି, କାରଣ ଅଛି । ତେବେ ଏତିକି ଜାଣିରଖ ଯେ ହେଉଛନ୍ତି ବିରାଟ ଗୋଟିଏ ଦସ୍ୟୁ ଦଳର ମାଲିକ । ଛଦ୍ମନାମରେ ବାହାରକୁ ବେଶ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ।

—କ୍ରମଶଃ—

—ଆପଣଙ୍କର ସେଥିରେ ସ୍ୱାର୍ଥ ।

—ସ୍ୱାର୍ଥ ବହୁତ । ତୁମ ଚତୁର ବାବା ମାଙ୍କୁ ତଡ଼ିଦେବା ପରେ ବାବାଙ୍କୁ ବିଷ ଦେଇ ହତ୍ୟା କରନ୍ତି ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ହେବାକୁ କିନ୍ତୁ ବାପା ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ପୂର୍ବରୁ ଜାଣି ପାରନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ପରିତ୍ୟକ୍ତା ସ୍ତ୍ରୀ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରି ଛାଡ଼ିଯାଇଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ କନ୍ୟାରତ୍ନ । ତାଙ୍କୁଇ ସେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବେ ୱିଲ୍ କରି ଯାଆନ୍ତି । ୱିଲ୍ ସର୍ତ୍ତ ଏଇ ଯେ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ଝିଅର ସନ୍ଧାନ ନ ମିଳିଛି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାନଭାଇ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ । ଫଳରେ ତୁମର ଦାଦା ତୁମକୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ଖବର ନେଇ ମୋ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରନ୍ତି ଏବଂ ତୁମକୁ ବନ୍ଦୀକରି ରଖିବାକୁ ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତି । ଏହାଦ୍ୱାରା ତୁମର ଯାବତୀୟ ଖର୍ଚ୍ଚ ବ୍ୟତୀତ ମୁଁ ପାଇବି ମାସିକ ୬୫୦.୦୯ ଯାହାକି ମୋ ପରି ଗୋଟିଏ ଲୋକ ପକ୍ଷରେ କଳ୍ପନାତୀତ; ସୁତରାଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଝିପାରୁ ଥିବ ମୋର ସ୍ୱାର୍ଥ ।

—ତା ହେଲେ ଆପଣ କ'ଣ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ମୋତେ ଘରେ ବନ୍ଦୀକରି ରଖିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ?

—ନିଶ୍ଚୟ ।

—ଅଚ୍ଛା ମୁଁ ଯଦି ଆପଣଙ୍କୁ କଥାଦିଏ ଯେ ମୋତେ ଆପଣ ମୁକ୍ତ କରିଦେଇ ଓ ମୋର ପ୍ରାପ୍ୟ ମୋର ଦାଦାଙ୍କଠାରୁ ଆଦାୟ କରି-ଦେଲେ ଆପଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାହା ଦାଦାଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇବା କଳ୍ପନା କରୁଛନ୍ତି ମୋ ଠାରୁ ତା' ଅପେକ୍ଷା ନିଶ୍ଚୟ ବେଶି ପାଇବେ ।

—ତା ହୋଇ ପାରିବନି ସୀମା । ତୁମର ଦାଦାଙ୍କୁ ତୁମେ ଦେଖିନ, କି ତାଙ୍କର ପ୍ରକୃତି ତୁମେ ଜାଣନା । ସେ ଭାରତର ଗୋଟିଏ

ପ୍ରଧାନ ଦସ୍ୟୁ ଦଳର ମାଲିକ—ଯାହାଙ୍କ ନାରେ ଆଜି ସାରା ପୁଲିସ୍ ବାହିନୀ ଆତଙ୍କିତ। ମୁଁ ତୁମ ସଙ୍ଗେ ଏହି କଥାବାର୍ତ୍ତା ସବୁ ହେଉଛି, ସେ ଯଦି ଏହା ଜାଣନ୍ତି ତା ହେଲେ ଏତେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଆଜ୍ଞାବହ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ମୋତେ ତିଲ ତିଲ କରି ହତ୍ୟା କରିବାକୁ କୁଣ୍ଠାବୋଧ କରିବେନି। ତୁମେ ବୁଝି ପାରିବନି କି ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ କି କଠୋର ସେ। ତେଣୁ ସୁନାପିଲାଟି ପରି ମୋ କଥାରେ ତୁମେ ରାଜି ହୋଇ ଯାଅ; ଅଭାବ କିଛି ରହିବନି ତୁମର ଦୁନିଆରେ। ଯାଅ, ଏଇ ରୁମ୍ ଭିତରେ ଥିବା ବାଥରୁମରେ ତୁମର ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରିନିଅ। ଠିକ୍ ସମୟରେ ଏଇଠି ବ୍ରେକଫାଷ୍ଟ ଓ ଭୋଜନ ପାଇବ, ପଢିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଯେ କୌଣସି ବହି ଚାହିଁବ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯିବ ତୁମକୁ। କହି ଲୋକଟି ପଛ ଆଡୁ ଦରଜା ବନ୍ଦ କରି ଚାଲିଗଲା।

ସୀମା ନିର୍ଜୀବ ନିଶ୍ଚଳ ଭାବରେ ତାର ଯିବା ପଥକୁ ଅନାଇଁ ରହିଥାଏ।

ଦୀପକ ଓ କୁମାର ସେଠାରୁ ଫେରି ସିଧାଗଲେ ଲାଲବଜାର ପୁଲିସ ହେଡ଼କ୍ୱାର୍ଟରକୁ।

ପୁଲିସ ଏସ୍ ପି ମିଃ ଜନଷ୍ଟନ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଦୀପକର ନାଁ ଶୁଣିଥିଲେ। ଦୀପକ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ସମସ୍ତ କାହାଣୀ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଖୋଲି କହିଗଲା। ମିଃ ଜନଷ୍ଟନ ପଚାରିଲେ—କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର କ'ଣ ସ୍ୱାର୍ଥ ଦୀପକ ବାବୁ ?

ଦୀପକ—ମନେହୁଏ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାରଣ ଯୋଗୁଁ ସେମାନେ ସୀମାଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ ରଖିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି।

—ତେଇଶ—

—କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆରେଷ୍ଟ କଲେ କ'ଣ ସବୁ ତଥ୍ୟ ଆବିଷ୍କାର କରି ପାରିବା ?

—I think.

—ବେଶ୍ ଚାଲନ୍ତୁ ତେବେ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଯଥା ସମ୍ଭବ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ । ପୁଲିସ ହେଡ୍‌କ୍ୱାର୍ଟରରୁ ବାହାରି ଦୀପକ ଓ କୁମାର ସିଧା ଚାଲିଲେ ସେଇ ଘର ଆଡ଼କୁ ।

ମି:ଜନଷ୍ଟନ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପୁଲିସ ବାହିନୀ ଅଧଘଣ୍ଟା ପରେ ସେଇ ଘର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଚାଲିଲେ ।

× × × ×

ଏଇମାତ୍ର ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲା ।

ଗୋଧୂଳିର ଛାୟାରେ ପୃଥିବୀ । ପାଣ୍ଡୁର ଧରଣୀ ମାତାର ଅଞ୍ଚଳରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଦେବୀର ମିଳନ ଉତ୍ସବ ।

ଦୀପକ ଏବଂ କୁମାର ଠିକ୍ ପଛ ପାଖରୁ ଘରଟି ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ସାମନାରେ ଦୁଇଜଣ ଲୋକ ପହରା ଦେଉଥିଲେ । ଏ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ଆକ୍ରମଣ କଲେ ।

ଦୀପକ ଆଗରେ ଥିବା ଲୋକଟିର ତଳି ପେଟରେ ଜୋରରେ ଆଘାତ କଲା । ଆର୍ତ୍ତ ଚିତ୍କାର କରି ପଡ଼ିଗଲା ଲୋକଟି । ଦ୍ୱିତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିଟି କୁମାରର ପିଠିରେ ଗୋଟିଏ ଛୁରୀ ଭୁସିଦେଲା । କୁମାର ପଡ଼ିଗଲା ଚଟାଣ ଉପରେ । ରକ୍ତର ପ୍ରବାହରେ ସାରା ଚଟାଣ ଭାସିଲା ।

—ଡେଢ଼୍‌ବଢ଼—

ଦୀପକ ଋଭଲଭରଟି ବାହାର କରି ଲୋକଟି ଆଡ଼କୁ ଧରି ଆଦେଶ ଦେଲା—ହାତ ଟେକ୍ ସୟତାନ ।

ଲୋକଟି ହାତ ଟେକିଲା ।

ତାକୁ ବାନ୍ଧି ପକାଇ ଭିତରକୁ ଗଲା ଦୀପକ ।

+ + + +

ଠିକ୍ ଏ ପରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ପୁଲିସ ବାହିନୀ ଦ୍ରୁତପଦରେ ମିଃ ଜନଷ୍ଟନ ଘର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ହୁଇସିଲ୍ ଦେଲେ ।

—ପ୍ରତିଉତ୍ତରରେ ଭାସିଆସିଲା ଦୀପକର ସଙ୍କେତ ଧ୍ୱନୀ—

ପୁଲିସ ବାହିନୀ ଦମହଲା ଆଡ଼କୁ ଛୁଟିଲେ ସାମନାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ମୁର୍ଖ ବର୍ଣ୍ଣିତ ବଳିଷ୍ଠ ଲୋକଟି ।

ଦୀପକ ତାର ତଳ ପେଟରେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବେଗରେ ଲାଠି ମାରିଲା ମାଟି କାମୁଡ଼ି ପଡ଼ିଗଲା ଲୋକଟି । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମିଃଜନଷ୍ଟନ ହାତ କଡ଼ି ପିନ୍ଧାଇ ଦେଲେ ତାର ହାତରେ । ଦରଜା ଖୋଲି ସୀମାର ବନ୍ଧନ ମୁକ୍ତ କରିଦେଲେ ମିଃ ଜନଷ୍ଟନ । ଏବଂ କାଳ ବିଳମ୍ବ ନ କରି କୁମାରକୁ ପଠାଇ ଦେଲେ ହସପିଟାଲ ।

+ + + +

ବନ୍ଦୀମାନଙ୍କୁ ସଦଳବଳେ ନେଇ ଲାଲବଜାର ଥାନାରେ ପହଞ୍ଚିଲା ପୁଲିସ ବାହିନୀ—ଖବର ନେବାରୁ ଜଣାପଡ଼ିଲା ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ବନ୍ଦୀହୋଇ ଥିବା ବଂଲ୍ଲର ନାମ ଜାନକୀ ପ୍ରସାଦ । ଦୀପକ ଜାନକୀ ପ୍ରସାଦକୁ ପ୍ରଶ୍ନକଲା—ତୁମେ କାହାଁକି ଏ ଅପକର୍ମ କରୁଥିଲ କହିବକି ?

—ନା

—ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ଏପର ଠେକ ! କନ୍ତୁ ତୁମେ ଏକଥା ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣ ଯେ ତୁମର ପରିଚୟ ନ ଦେଲେ ସେଥିରେ ତୁମର ବିଚାର ଅଟକି ଯିବନ । ହତ୍ୟା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ନାରୀହରଣ, ନର ହତ୍ୟାର ଚେଷ୍ଟା, ଅନ୍ୟାୟ ଭାବରେ ବନ୍ଦୀ କର ରଖିବା ଇତ୍ୟାଦ ଅପରାଧର ଅଭିଯୋଗରେ ତୁମକୁ ଦୀର୍ଘକାଳ କାରଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହେବ ।

—ମୋତେ ଭୟ ଦେଖାଇ କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ ତୁମର । ଯାହା କରିବାର କଥା ତା କରପାର । ବିଚାରରେ କଣ ହେବ ନ ହେବ ତା ଆଗରୁ କେହି କହି ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ତା ହେଲେ ତୁମେ କହିବ କି କିଛି ?

—ନା—

—ବେଶ, ମୁଁ ଚାହେଁନା ତୁମର କଥା ଶୁଣିବାକୁ । ମନେରଖ ତୁମର ପରିଚୟ ଜାଣିବାକୁ ମତେ ଟିକେ ହେଲେ ଡେରି ଲାଗିବନ । ମନେରଖ ସୁଖି ଭୂତ କୋଠି ଘରେ ତୁମର ଯେଉଁ ଦୁଇଜଣ ଲୋକ ଆହତ ଅବସ୍ଥାରେ ବନ୍ଦୀ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଆମକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଖବର ଯୋଗାଇ ଦେଇ ପାରିବେ । ତା ଛଡ଼ା ତୁମର ହୋଇ ତୁମ ପାଇଁ ଯେଉଁମାନେ ମକଦ୍ଦମା ଲଢିବେ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ତୁମର ସବୁକଥା ମୁଁ ଜାଣି ପାରିବ । ଏଥର ଭାବ ଦେଖ, ତୁମେ ପରିଚୟ ଦେବ, ନା ଚୁପ୍ ରହିବ ।

—ଡେଡ୍‌ବଡ଼—

—ତୁମ ନିକଟରେ ମୋର ପରିଚୟ ଦେଇ ଲାଭ ? ସେ ଯେତେବେଳେ ପଡ଼ନ୍ତି ବିଚାରରେ ଯାହା କିଛି ହେବ ସେଥିପାଇଁ ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିବନି ।

—ସେଥିରେ ଲାଭ କ'ଣ ?

ଲାଭ ଅଛି ।

—କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଭୁଲି ଯାଇଛ ଯେ ଯେଉଁ ଦୁଇଜଣ ଆମ ହାତରେ ବନ୍ଦୀ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ଦେବାର ପ୍ରଲୋଭନ ଦେଖାଇ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷୀ କରାଇ ନେବି ।

କରିପାର କିନ୍ତୁ ମୋର ମନେହୁଏ, ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ପଦେ ହେଲେ କଥା ତୁମେ ବାହାର କରି ପାରିବନି ।

—ବେଶ୍ । ଦେଖେ ଚେଷ୍ଟାକରି । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ କିଛି କହିବାକୁ ରାଜି ନୁହଁ ତୁମ ସଙ୍ଗେ କଥାକହି କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । କହି ଦୀପକ ଉଠି ଆସିଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୁଇଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ ଜାନକୀ ପ୍ରସାଦଙ୍କୁ ହାଜତକୁ ଟାଣି ଟାଣି ନେଇଗଲେ ।

× × × ×

କୁମାର ସେଇ ଯେ ଆଘାତ ପାଇଥିବା ଜାନକୀ ପ୍ରସାଦକୁ ଗିରଫ କରିବାକୁ ଯାଇ ସେ କ୍ଷତଟା ବେଶି କିଛି ଗୁରୁତର ନ ଥିଲା । କିଛିଦିନ ହସପିଟାଲରେ ଚିକିତ୍ସାଧୀନ ରହି ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁସ୍ଥ । ଜାନକୀ ପ୍ରସାଦର ଏହି ମକଦ୍ଦମାରେ ସେ ଜଣେ ପ୍ରଧାନ ସାକ୍ଷୀ, ଆଉ ସୀମା—

—ତେଣିକି—

ଦୀପକଠାରୁ ସୀମାର ସବୁ କଥା ଶୁଣି ରାୟ ବାହାଦୂର ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ପଟ୍ଟନାୟକ ତାକୁ ନିଜ ଘରେ ସ୍ଥାନ ଦେଇଛନ୍ତି । ତାର ପୂର୍ବ ପରିଚୟ ନ ଜାଣି ସୁଦ୍ଧା ସୀମା ବର୍ତ୍ତମାନ ରାୟବାହାଦୂର ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ପୁତ୍ର ବଧୂ ।

ଆଜି ମକଦ୍ଦମାର ଶେଷ ବିଚାର ଦିନ । ତେଣୁ ଦୀପକ ସକାଳୁ ଉଠି ତାର ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି କଚେରୀ ଯିବାକୁ ବ୍ୟସ୍ତ । ତା ନିଜର ଫାଇଲ୍ ପତ୍ର ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକୀୟ କାଗଜପତ୍ର ସଜାଡ଼ୁଛି । ଏହି ସମୟରେ ତାର ଭୃତ୍ୟ ଆସି ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠି ଦେଇଗଲା ।

ଦୀପକ ଚିଠିଟି ଖୋଲି ବିସ୍ମୟରେ ହତବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଚେୟାରରେ ବସି ଚିଠିଟି ପଢିଲା ।

ମୃତ୍ୟୁ କବର

ତା ୭।୧୦।୫୫

ପ୍ରିୟ ଦୀପକବାବୁ !

ଏ ଚିଠି ତୁମେ ପାଇବା ପୂର୍ବରୁ ତୁମ ରାଜ ସାକ୍ଷୀ ଦୁଇଟିଙ୍କର ପ୍ରାଣବାୟୁ ନ ଥିବ ଏବଂ ମୋର ପ୍ରଧାନ ସହକର୍ମୀ ଜାନକୀ ପ୍ରସାଦ ମୋ ନିକଟରେ ପହଁଚି ସାରିଥିବ । ମୋର ଗୋଟିଏ ସହକର୍ମୀକୁ ଗିରଫ୍ତାର କରି ତୁମର ବହୁତ ଗର୍ବ ହୋଇ ଯାଇଛି । ସେ ଗର୍ବର ପ୍ରତିଫଳ ତୁମେ ଶୀଘ୍ର ପାଉଛ । ସୀମାକୁ ତୁମେ ମୋ ହାତରୁ

—ତେଡ଼ବଢ଼—

ଫେରାଇ ନେଇଛ କେବଳ ମୋ ସହକର୍ମୀର ସାମାନ୍ୟ କେତୋଟି ତ୍ରୁଟି ବଶତଃ ପାରିବ ତ ମୋର ସନ୍ଧାନ ନିଅ । ତେବେ ପାଇବ ଡିଟେକ୍ଟିଭର ମାନ୍ୟ । ନିକଟରେ ତୁମକୁ ମୁଁ ସାକ୍ଷାତ କରୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥାଅ ।

ଇତି

ତୁମର

ଡେଡ୍ ବଡ଼ି